

Újfolyam

47. szám

FASORI HARANGSZÓ

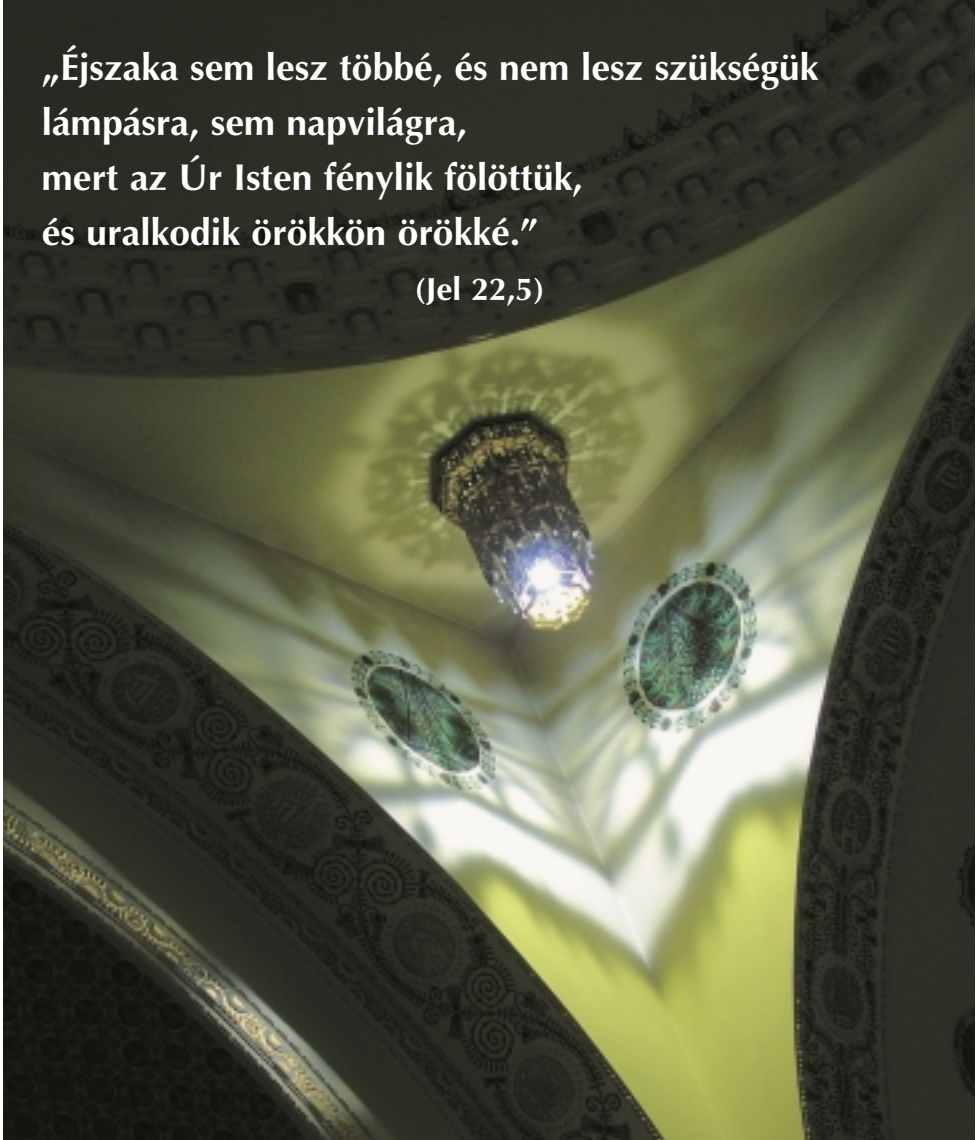
www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2011. március

„Éjszaka sem lesz többé, és nem lesz szükségük
lámpásra, sem napvilágra,
mert az Úr Isten fénylik fölöttük,
és uralkodik örökkön örökké.”

(Jel 22,5)

AZ IGAZI IMÁDÓK

„De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik imádják Őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” (Jn 4,23–24)

Azzal az újévi, sőt életprogrammal indulhattunk útnak esztendőnk első vasárnapján, hogy megfogalmazódott számunkra: Ne az foglalkoztasson, hogyan kedvezzen Isten nekünk, mi lenne nekünk kedvünkre való, hiszen Ő már kedvezett, és tudja, hogy mire van szükségünk, hanem az töltsse be a szívünket, hogyan lehetünk mi kedvesek Neki, mi az, ami Neki kedvére való. S most egy alapvető kijelentés kerül elénk, amit az Úr Jézus mond el a samáriai asszonynak arról, hogy kiket keres Isten. Arról van szó, hogy miben válik valósággá ez a program számunkra. S ez most úgy is fordítható az előzőek fényében, hogy kik és hogyan kedvesek számára. Nem a helyhez kötöttek, hanem a mindenestül a Szentháromság Istenhez kötöttek.

Nagyon komolyan elgondolkoztató az, hogy mit keresünk mi. S az még inkább, hogy mennyire ez tölti ki a gondolatainkat, az érzéseinket, a vágyainkat, a cselekedeteinket, az időnket. Alapvetően általában sokkal kevésbé foglalkoztat az, amit más keres, amit a szeretünk, a társunk, a gyermekünk, a testvérünk, a szüleink, a ránk bízottak vagy bárki más embertársunk. Az a szóhasználat, amiben szerepel ez a kifejezés: „imádom”, mennyire jelzi azt a mérhetetlen távolságot, ami a valódi és egyetlenszerű imádat és a hamis imádat között van. Hiszen a legkevésbé használják ezt az emberek Istennel kapcsolatban, de használják minden arra abszolút méltatlannal kapcsolatban. Az tükrözi az újjászüle-

tésünk, megtérésünk valódiságát, hogy valóban megváltozik a gondolkozás módunk, és ebből fakadóan a hozzáállásunk is, a cselekedeteink is, a szavaink, is és a fontossági sorrend is. Nem emberi irányváltás ez, hanem Isten újjáteremtő csodája. Hiszen az én, a másik és esetleg Isten sorrend tökéletesen megváltozik. Isten, a másik és én lesz belőle. Itt azonban egyértelműen látjuk, hogy nem a humánus világról van szó, ahol az ember a másikat megpróbálja maga elé helyezni, hiszen olyan kifejezően írja a papköltő Michel Quoist Itt vagyok, Uram! című kötetében: „Uram, hallod-e a szómat? Szabadíts meg a szívemtől, amelyet duzzadásig feszít a szeretet, – de amikor úgy vélem, hogy már határtalanul izzik bennem a szeretet lángja, akkor veszem észre tehetetlen dühvel, hogy másokon át is csak önmagamat szeretem.” (Szabadíts meg, Uram önmagamtól) Igen, ezek vagyunk a szabadítás előtt, a Szabadító nélkül, mert a szívünket feszítő szeretet lángja is önző. Milyen áldott imádság az előbbi, amikor az ember eljut idáig a felismerésig, és milyen áldás a szabadulás önmagunktól Jézus Krisztus által. Amikor betölti a szívünket a szabadulás új éneke, ahogyan a mára kijelölt 40. zsoltár mondja: Istenünk dicsérete. (4.v) Ez csak Jézus Krisztus által lehetséges, csak Őbenne lesz mássá az életünk, mássá a sorrendünk.

S itt jelenik meg az, amit Jézus Krisztus mond: Isten keres, igazi imádókat keres. Ha szabad a szívünk, ha valóban újjászülettünk, akkor számunkra ez a keresés lesz a legfontosabb. Akkor életünk alapvető iránya Isten imádata, igazi imádata. A találkozás Vele, mindenekelőtt, hódolatban és engedelmeságban. Az Atya ilyen imádókat keres. Mi-

lyen mélyen el kell csendesedünk e fölött a kijelentés fölött. Az Atya kereséséről beszél az Úr Jézus. Az emberek között – s lássuk világosan –, a vallásos emberek között is keres imádókat az Atya. Miért? Mert nagyon sokan nem igaz imádók! Még a templomos emberek között sem! Még a leginkább annak látszók között sem. Még az imádkozók között sem. Mert az Atya nem imádkozókat, nem imádókat keres, hanem igazi imádókat. Mert sohasem az a kérdés, hogy az ember hogyan gondol közeledni Istenhez, hogyan gondolkodik az imádról, hanem az, ahogyan Isten gondolkodik erről. Ezért nem igaz az, hogy csak imádkozzanak az emberek. Az igazi lényeg abban van, hogy helyesen és igazán imádják Őt és valóban Őt imádják, mennyei Atyjukat Jézus Krisztus által. S ez nem az embertől származik, hanem a világ Urától, az egyedül igaz Istentől. Nem lehet akárhogyan Hozzá menni, világos Jézus szava, megmondja azt, hogy hogyan kell imádni Őt. Milyen lehetetlen ez a bűnös természetű embernek! Megmondják, hogy mit és hogyan kell tenni. Nem! Azt már nem! Úgy teszem, ahogyan én akarom, ahogyan én jónak látom, ahogyan nekem tetszik, ahogyan nekem kényelmes. Milyen bűntudatos, de annál valószínűbb lázadás ez, a magukat kereszténynek vallók között is. Mindegy, hogy hogyan közeledek az Atyához, a legjobb, ha nekem kellemes, ha nekem jólesik. Ördögi becsapás ez! Mert nem ez a szempont, a megváltás nem arról szól, hogy én jól érzem magam, hanem arról, hogy teljes összhangra jussak a Szent-

háromság Istennel, hogy kedvességet találjak Nála, hogy belesimuljak az Ő tervébe, akaratába, hogy ebből áradjon áldás az életemre, mert a legnagyobb örömet az jelenti nekem, hogy kedvében járhatok.

A formális imádkozás, a látszat szerinti imádkozás, a kifelé forduló, látványos imádkozás nem kedves Istennek. Mert az imádság egy életforma, egy kapcsolat kifejeződése kell, hogy legyen. Az imádás kifejeződése annak a hozzáállásnak, pontosabban hozzáhajlásnak, meghajlásnak, amiben az ember személyesen és közösségekben imádják az Istent. Csak Őt imádják, csak Hozzá fordul, csak akaratára szerint imádják Őt. Nem a saját vágya szerint, nem mások elvárása szerint, hanem kizárólag úgy, ahogyan kedves Neki. Jézus azt mondja: „*Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.*” (Mt 7,21) A hangsúly itt azon van, hogy az Atya akaratát cselekszi. Ebben mutatkozik meg, hogy más em-

ber, hogy új ember, hogy nem öntörvényű, autonóm ember, hanem Isten engedelmes gyermeke, Jézus Krisztus valódi követője és a menny valódi örököse. A maga módján helyett az Ő módján él, vagyis visszatükrözi az Atyát, képviseli Őt az emberek között. Összhangban van az Atyával. A Szentírás ó- és újszövetségi kifejezései hódolatot és munkát jelentenek, ráhagyatkozást és aktivitást az Ő akarata szerint. Ilyeneket keres az Atya, a Fiú által ez hirdettetett ki, ez hirdettetett meg.

Jézus azt is elmondja, hogy ennek alapja és feltétele: „Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” Lélekben és igazságban, íme, itt van előttünk a Szentháromság Isten imádata, hiszen az Atyát imádók a Szentlélekben és a Fiúban imádják Őt. Lélekben és igazságban, Lélek által és a Jézus Krisztusban megjelent igazság, valóság által. Nem emberi módon,

emberi által, hanem a Lélek által, az igazság, a valóság által. Ezért tehát az igazi imádat a Szentlélek munkája, az Ige szerinti imádat, az igazság szerinti imádat. Nem emberi eredetű tisztelet, hódolat, szolgálat, hanem mindenestül Istentől származó. Azé az emberé, közösségé, amelyik mindenestül az Úr rendelkezésére áll, csodálja Őt és szolgálja Őt. Egyéni és gyülekezeti életünk Isten előtti kedvessége alapvetően ezen múlik: igazi imádói vagyunk-e? Ő ilyeneket keres. Mi határozza meg istentiszteleteinket a templomban és a templomon kívül? Isten-imádat vagy önmagunk javának keresése? Nincs boldogítóbb, mint igazi imádóként kedvességet találni előtte. Ez az igazi istengyermeki élet, ez dicsőíti Őt. Engedjünk a Léleknek, és Lélekben és igazságban imádjuk Őt! Ámen.

Somogyi Péter
lelkipásztor

Gyülekezeti elkötelezettségünk első elemének hangsúlya fogalmazódik meg a fenti igehirdetésben.

ELKÖTELEZETTSÉGÜNK:

- **Isten imádására** „A királyi széken ülő és a Báránnyé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké!” (Jel 5,13)
- **Egymás befogadására** „Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” (Róm 15,5–7)
- **Éretté válásra** „Gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.” (Fil 1,8–11)
- **Szolgáló életre** „Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak... hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által.” (1Pét 4,10–11)
- **Bizonyságtévő küldetésre** „Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között.” (2Kor 2,14–15)

Gyülekezetvezetői levél

A meglevő alapon

Kedves Testvéreink!

„Mert más alapot senki sem vehet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Hálaadásra és elkötelezésre készítő éveket kezdtünk meg a 2011-es esztendőben, hiszen egyházközségünk lelki otthona, Isten családi háza, a fasori templom építése 100 esztendővel ezelőtt kezdődhetett el, 1911. július 24-én. Alázatos és hitvalló szívvel az előttünk lévő három esztendőt „A fasori református templom centenáriumi éveit”-nek nevezzük, hiszen 1911–1913 között épült fel a templom, a gyülekezeti ház és a parókia épületegyüttese. Isten dicsőségét hirdeti mindez, és nagy kiváltságot jelentett és jelent ma is Isten népéhez tartozva részt venni abban az épülésben és építésben, amit Isten ezen a helyen végzett és végez ma is.

A meglevő alap tette lehetővé az épülést, és ez nem csak egy gyönyörű templom alapköve, hanem az egyház alapja: Jézus Krisztus. Ma is rá épül minden, nélküle nem lenne itt a Fasorban gyülekezet, valódi szabad, el nem múló élet. Bölcs építőmesterek kívánunk mi is lenni, ahogyan Pál is az volt (1Kor 3,10) és a nekünk adott kegyelem szerint alapot vetni és építeni, hogy épüljünk fel lelki házzá, Istennek kedves lelki áldozatokat felajánlva Jézus Krisztus által, ahogyan arra Péter buzdít minket is (1Pét 2,5).

Szolgálati területeinken szeretnénk szilárd alapra helyezni önazonosságunkat, önszerveződésünket és gyülekezeti önkifejeződésünket. Újra fel kell fedezni a gyülekezet-ről szóló tanítást, meg kell szervezni a gyülekezeti életet, és ki kell fejezni a gyülekezet üzenetét. Meg kell szilárdítani a gyülekezetet,

a küldetése és a reformációja melletti elkötelezettséget. A meglevő alapon folytatjuk az építést tovább. Az első évben alapvető kérdéseket tisztázunk újra vagy először igazán, majd a következő évben ezeket kívánjuk megvalósítani, és a harmadik esztendőben hálaadásban kívánjuk kiértékelni mindezt, és úgy élni vele, hogy mindez Isten dicsőségét szolgálja, és lehetővé tegye az Ő imádatát és szolgálatát.

Előttünk áll a presbiteri tisztújítás esztendeje. Az előzőek fényében kívánunk imádkozva készülni erre is. Urunk kegyelmes szeretetében bízva, a célokat látva és láttatva kell eljárnunk ebben a különösen is fontos kérdésben. Gyülekezeti életünk folytatását alapozzák meg döntéseink. Csak a meglevő alapra építve gondolkozunk, döntünk és cselekedjünk! Ennek érdekében újra és még átfogóbban kívánjuk megértve elkötelezni magunkat gyülekezeti életünk célja mellett, egyenként és közösségként. Tanulva és tanítva, befogadva és továbbadva.

Hálaadásban tekintünk vissza is, hiszen az elmúlt évben 685-ről 790-re nőtt az elkötelezett, teljes jogú egyháztagjaink száma. Ők a hitvallást tett, felnőtt, teherhordozó gyülekezeti tagok, akik látogatják gyülekezeti alkalmainkat, és idetartozónak vallják magukat. Az elmúlt évben 105 testvérünk került be a választható és választójogú testvéreink közé. Nagy hálaival köszöntjük őket és az eddig is elkötelezett testvéreinket, szereteteikkel együtt. Az elmúlt év anyakönyvi adatai is mind növekedést mutatnak. 100 gyászoló család mellett álltunk meg hirdetni a feltámasztás, a vigasztalás evangéliumát, míg 2009-

ben 84 temetési szolgálatunk volt. 2009-ben 52 keresztlő volt, tavaly 62, és ebből 9 felnőtt. A megkeresztelt gyermekek családjainak fogadalmát komolyabban kívánjuk venni és erősíteni az előttünk lévő esztendőekben. 2010-ben 49-en tettek konfirmációi fogadalmat, míg az előző évben 35-en. Örömteli ez a növekedés, ugyanakkor a fiatalok megnyerése és megtartása komoly, közös feladatunk. Az aktuális korszellem nem kedvez a családalapításnak, és mégis több pár kért áldást életére templomunkban, mint az előző évben. 2009-ben 33 pár tartotta itt menyegzői istentiszteletét, 2010-ben pedig 35. Hálás a szívünk ezért is.

Julianna iskolánk életében új korszakhoz értünk, célkitűzést fogalmaztunk meg, ajánlást tettünk a felvétellel kapcsolatban. Elindíttuk az intézményeink harmonizálását, új vezetést bízunk meg az iskola élén. Új módon gyakorolhattuk az együtt készülés lehetőségét szolgáló testvéreinkkel, amikor közös hetünk előkészítésében jártunk. Megújíthatuk Isten Táborát, új módon vihettük végbe a felújításokat, hiszen új módon kezdtünk tervezni és kivitelezni. Megerősíthettük presbitériumunkat, a jó rend érdekében igyekeztünk megfogalmazni és leírni a feladatainkat. Megélhettük a közös hét áldásait, tanulhattunk gyengeségeink és erősségeink által, megújulhatott a zenei szolgálatunk. Nagy áldást vehettünk a holland testvérgyülekezeti hetünkön, új lehetőségeket nyitott ki Urunk számunkra kölcsönösen. Új testvérgyülekezeti lehetőségeket kaptunk áldott feladatul, hogy bővítködjön életünk mások gazdagítására lehessen, szórványban élő magyar reformátusok felkarolásával. Új evangélikációs utakat kezdtünk meg, új tanítási alkalmakat nyitottunk meg, egymásra épülő rendbe foglaltuk ezeket a szolgálatokat. Hittel az intézményeink fejlesztése érdekében tárgyalásba

kezdtünk, kollégiumi rendszer kiépítésén fáradozunk. Új módon készülhettünk őszi evangélikációs hetünkre, megélhettük a szolgálói imaközösség nagy-nagy örömét és áldásait. Nagyon komoly teherhordozást tapasztalhattunk meg gyülekezeti életünk területén, komoly egyéni adományokkal tette lehetővé Urunk, hogy megvalósulhassanak terveink. Különös összefogást tapasztalhattunk meg akkor, amikor mások segítségére kellett sietnünk. Szeretetszolgálati perselyünkkel több rászorulóknak tudtunk segíteni, áldott módon tapasztaltuk meg Urunk gondviselését.

Örömmel vehettük számba az újonnan születetteket testi és lelki értelemben egyaránt, áldott nagy családként élhettük meg a mögöttünk lévő évet. Istentiszteleteink térnyerése, környezetének rendezése, megújuló rend kialakítása is a mögöttünk eltelt év lehetőségeként indult el. Komoly összhangra jutva lehettünk együtt intézményvezetőinkkel, és az összetartozás új módjai jelenhettek meg közöttünk a múlt esztendőben.

A gyülekezet hálaáldozata is megerősödött az egyházfenntartó járulékok, a perselyadományok és egyéb adományok mutatói szerint. Miközben a gazdasági válság megannyi helyen érintette a családok életét, nem lankadt a hitből vállalt támogatása gyülekezeti életünknek. Többen fejezték ki hálájukat Urunk iránt, mint eddig, és voltak, akik többet adtak, mint korábban. Átlagosan a 790 teljes jogú egyháztagra kivetítve havi 3779 Ft adomány érkezett összesen. Ez tette lehetővé, hogy gyülekezeti életünk és az abban vállalt szolgálataink zavartalanul folyhassanak. Ténlen is fűtött templomunkban és gyülekezeti helyiségeinkben figyelhettünk Isten Igéjére, igyekeztünk templomunk megvilágítását javítani, és annak hatásfokát növelni, közben az energiával takarékoskodni. Nyári, nagy csendeshetünkre többen úgy juthattak el,

hogy adományok segítettek ezt, így tudtunk a részvételi díjon mérsékelni, a fiatalabbak számára egységes és elérhető díjat kalkulálni. Erre az alkalomra készülve tudtunk beruházni olyan technikai berendezésekre, amelyek lehetővé teszik, hogy templomunkon kívül is meg tudjuk oldani lelki, zenei szolgálatunk érthetővé tételét, hangosítását, jó minőségben történő felvételét, archiválását.

Adományaink tették lehetővé hírmondónk, a Fasori Harangszó megjelentetését és ingyenes terjesztését. Így tudtuk a hivatali életet segítő telefonrendszerünket a szükséges felújítással korszerűbbé és hosszú távra használhatóbbá és hatékonyabbá, és kisebb költségűvé tenni. A meghirdetett adakozás segítségével újjult meg kerítésünk, hiszem, sokunk öröme. Isten Táborának felújítása is így vált lehetővé. S természetesen az adományok tették lehetővé, hogy az állami óradíjak mellett, azok kiegészítésével tovább folyhasson a hittanoktatás az önkormányzati iskolákban is. Így segítettük a Fasori Evangélikus Gimnáziumban folyó vallásánári munkát, hiszen három főállású hittanoktató, illetve vállaltanár végezte szolgálatát gyülekezetünk kebelén belül, és egy óraadó. Ezen kívül az egyházközség négy alkalmazottja segíti gyülekezeti adminisztrációkat, istentiszteleteink zenei szolgálatát, gyülekezeti életünk külső rendjét a 4+1 lelkipásztor mellett. Mindösszesen nyolc alkalmazott teljes javadalmát, és ezen kívül négy javadalmának kiegészítését tette lehetővé az elmúlt időben befolyt adomány. Komoly tehervállalás ez a komoly feladatvállalás mértékéhez igazodva.

Adományaink tették lehetővé, hogy intézményeink zavartalanul végezhessek munkájukat, tölthessék be küldetésüket. A Szabó Imre és a Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítványon keresztül, perselyadományaink által és egyéb felajánlások se-

gítségével működhetek csak intézményeink úgy, hogy a szükséges, minimális karbantartások és felújítások is kivitelezhetővé váltak. Hálát adunk minden támogatásért Urunknak, és köszönjük a gyülekezet minden tagjának!

Mindezen túl és felett a legnagyobb adomány az volt az elmúlt időben is, hogy nem valamit, hanem sokan önmagunkat adva az Úrnak szolgáltunk. Áldozatos, hűséges és önkéntes szolgálattal. Hiszen így folyhatott csak gyülekezeti szolgálatunk széles körben, a gyermekek közötti szolgálattól egészen a kórházban végzett szolgálatokig. A mintegy 40 szolgálati terület felelős vezetői mellett mennyi, de mennyi önkéntes szolgálattelvő! Az aktív, teljes jogú gyülekezeti tagok legalább 15%-a végez, vállalt valamilyen szolgálatot a közönségben, a misszióban.

S mindennek a legnagyobb gyümölcse, hogy emberi életek születnek újjá, térnek meg az Úr Jézus Krisztus elvégzett váltságmunkája által, és lesznek az Ő testének, az egyháznak tagjaivá, és ezzel dicsőítik a Szentháromság Istent. Ennek felelőssége és öröme vezetett bennünket az elmúlt időben, és hisszük, az előttünk levőben is. S hogy ráadásként milyen ajándékkal jár ez a szolgálat, álljon itt C. H. Spurgheon, az áldott angol igehirdető gondolata: „Ha igazi öröme szomjazol, olyanra, amin érdemes gondolkodni, és amitől békés lesz az álmod, azt kell mondanom neked, hogy sem a növekvő vagydon, sem a szaporodó tudás, sem embertársaid felett növekvő befolyásod öröme nem érhet fel egy halálból megmentett élet felett érzett elragadtatással és annak boldogságával, hogy a mi hatalmas Atyánk lerombolt házának helyreállításában segédkezhetünk.”

Testvéri szívvel és imádsággal köszöntve minden gyülekezeti tagot:

**Dr. Szabó Mihály főgondnok
és Somogyi Péter elnöklelkész**

Siketmisszió a Fasorban és Budapesten

Marton Piroska lelkipásztor szolgálata

KEDVES TESTVÉREIM!

Marton Piroska vagyok, 2010. november 1-jétől a Fasori-Református Egyházközség missziói-beosztott lelkészeként végzem szolgálatomat egész Budapest területén a hallásérült, ezen belül is elsősorban a siket testvérek között. Noha 14 éve szolgálok lelkipásztorként, komoly kihívást jelentett számomra ez a szakterület, egyrészt a jelnyelv elsajátítása, másrészt pedig a „csend világában” való belépés miatt. Mivel „zajos világban” élünk, minden második-harmadik ember érint a halláscsökkenés problémája, noha sokan szégyellik, nem fordulnak orvoshoz. A siket közösség rendkívül zárt, sokszor elutasítják a hallókat, mert kicsúfolják őket. Nincs ugyanis hang, vagy nem hasonlít az emberi hanghoz, a beszéd nehezen érthető vagy hiányzik, nincs zene, versek, és mivel nem értik a magyar nyelvet, keveset olvasnak.

Padragkúton nőtem fel, egy kis faluban. 12 évesen már kántorként szolgáltam a gyülekezetünkben. De ott nem énekelnek ám olyan szépen, mint itt a Fasorban! Néhány éneket tudtak csak, azt is úgy, hogy alig bírtam ráismerni. Nem volt imaközösség, Bibliaóra, hitoktatás, konfirmáció. De „templom közelében voltam”. Amikor aztán unokatestvérem a debreceni református gimnáziumba jelentkezett, szüleim úgy döntöttek, tanuljunk együtt. Csak pár hónapot töltöttem ott, mégis meghatározó volt, mert itt kaptam elhívást a lelkipásztori szolgálatra. Különösen a zene volt nagy hatással rám. Az ének, ami a kis faluban csak kínlódás volt, itt szármalyt.

Annyira magával ragadott az orgonaszó, és hogy „Ki Istenének átad mindent”, „Testvérek, menjünk bártan, hamar leszáll az éj”, hogy pár hét alatt szilárdan eltökéltem, hogy lelkipásztor leszek. „*És hallottam az Úrnak szavát, Aki ezt mondta: Kit küldjek el és ki megyen el nékünk? Én pedig mondtam: Imhol vagyok én küldj el engemet!*” (Ézs 6,8)

De nem ez volt az első pályaválasztásom. Már óvodás koromban tudtam írni, olvasni, és nagyon szerettem a meséket. El is döntöttem, hogy királykisasszony leszek. A szüleim persze mondták, hogy Magyarországon nincs ilyen, de nem fogadtam el. Hárman vagyunk lánytestvérek, ahogy a mesékben is három királykisasszony van, úgyhogy megvolt a kapcsolat a valósággal. Csak azt nehezményeztem, hogy a mese szerint a legkisebb királykisasszony a legszebb, azt keresi a királyfi, én pedig hármunk közül a legidősebb voltam. És valóban az lenne „a szép, akinek a szeme kék”? Sokat töprengtem ezen.

Amikor aztán karácsonyra hazalátogattam Debrecenből, szüleim közölték, hogy nem engednek vissza. Nagy a távolság, és ami elmegy utazásra, azon vegyek inkább könyvet. Nagyon megdöbbsentem, hogy márról holnapra történt mindez. A lelkész is kérte a szüleimet, hogy változtassák meg elhatározásukat, de hiába. Addig latint tanultam, de mivel ez egész Veszprém megyében nem volt, két hét alatt kellett megtanulnom a féléves gimnáziumi anyagot németből. Igaz, nagyon megszerettem, a másodév végére a

legjobb németes lettem, még versenyt is nyertem belőle, de a lelkészi pályáról évekig nem esett szó.

1989-ben, érettségi előtt nagyanyám átadott nekem egy Ökumenikus énekeskönyvet, melyet a lelkésziünk hagyott nála, hogy amikor ballagok, adjá oda. Kinyitottam, és olvasom: „A 76. oldalon levő éneket („Jézus Te égi szép...”) együtt énekeltük 1985. XII. 25-én. Az ének versszakain keresztül átsugárzó hitvallásodat Isten (de én sem) nem felejtette el. *„Ne félj, mert Én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak.”* (Ézs 41,10). Csodálatos volt, a szüleim ugyanis bejelentették, hogy ha még mindig akarok lelkész lenni, mehetek.

Felvételiztem hát Budapestre a Károli Gáspár Református Egyetemre. Többszörös volt a túljelentkezés, mivel akkor volt a „fordulat” éve, a berlini fal bontása, és mindenki lelkész akart lenni. Kevés egyházi ismerettel nappali tagozatra nem is tudtam bekerülni, sikerült viszont a levelező. Volt ott görög, héber és német nyelv, bibliai tárgyak, szociológia, rengeteg új dolog. Közben újra kántorkodtam a gyülekezetben, hittant is tanítottam. A következő évben felvettek a nappali képzésre, mely a bentlakással és az egész napos tanulmányokkal nagy feltöltődést adott számomra a későbbi szolgálatokra. Minden tárgyat nagyon komolyan vettem, és hasonlóan van ez ma is a lelkészi szolgálatomban: Nincs „kedvenc” és „nem szeretem” feladat. De mégis közel állt hozzám a zene, ahogy elhívásomhoz is, orgonakántori oklevelet is szereztem. És nagyon szerettem a gyakorlati teológiát, melyből emelt szintű szemináriumra is jártam. Azóta is „gyakorlati” beállítottságú vagyok. Emberekkel szeretek foglalkozni, nem szeretem az öncélú bölcselkedést, a magamutogató tudományt.

Másodéves teológusként Dudarra mentem legációba, ahol konfirmáltam. A lelkész felidézte, hogy régen három testvér konfirmált itt, közülük én, az elsőszülött, most bementem ide. Akkor döbbsentem rá, hogy mégis jó, hogy elsőszülött vagyok, ráadásul nem a mesében, hanem a Biblia valóságában: *„Nékem szentelj minden elsőszülöttet, valami megnyitja az ő anyjának méhét az Izráel fiai között”* (2Móz 13, 2).

1996 októberétől Órbottyánba kerültem, a Juhász Zsófia Szeretetotthonba, ahol több mint 11 évig szolgáltam. Olyan volt nekem, mint a családom. A misszió sűrűjébe és mélységébe cseppentem, olyan munkatársak közé, akik vagy soha nem jártak templomba, vagy elidegenedtek az egyháztól, de volt ott szép számmal depresszióban szenvedő, egyszer vagy kétszer elvált, alkohol rabságában sínylő, sőt börtönviselt munkatárs is. A Szentlélek által azonban semmi nem volt lehetetlen, noha nagyon mostohák voltak a munkakörülményeim. Nem volt templomunk, az udvartól kezdve a konyhán át a kastélyig, mindenhol hirdettem az Igét. Szolgálatom fundamentuma a Mt 5,16 volt: *„Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a Ti mennyei Atyátokat.”* A sérült embereket mindig velem egyenrangúnak, teljes értékű embereknek tekintettem. Jézusnak sem az ember külseje és az egészségi állapota számított: *„Mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van”* (1Sám 16,7). Sokat tanultam tőlük, ugyanis van nagyobb teljesítmény is az életben, mint az intellektuális teljesítmény, ez pedig a „szív intelligenciája”. Sokan támogatták a szolgálatomat, imádsággal, egyházi könyvekkel, tizeddel.

1999-ben volt a felszentelésem Győrben, és ezt követően különleges lelkészi szolgál-

latomat szerettem volna további tudományos, szakmai ismeretekkel alátámasztani. Tapasztaltam ugyanis, hogy sokan lenézik, alábecsülik, hogy valaki sérült emberekkel foglalkozik, holott csak kevesen alkalmasak erre, mivel ez a teljes embert, a teljes személyiséget igénybevevő feladat. A pszichiátriát éreztem kapcsolódási pontnak, de ez orvosi szakvizsga. Ehelyett hát mentálhigiénét tanultam, ez ugyanis a pszichiátriából nőtt ki, és a célja, hogy ha időben beavatkozunk, elkerülhető a súlyosabb lelki betegség, a pszichiátriai kórkép.

Mivel azonban ez költséges képzés, pénzhány miatt előbb ápolási asszisztens, majd középiskolai vallás tanári oklevelet szereztem. A mentálhigiénés képzésben nagy hangsúlyt kapott a Rogers-féle segítő beszélgetés, mely képessé tesz arra, hogy egy teljesen más beállítottságú, más világnézetű emberrel is tudjunk segítő kapcsolatot kialakítani. Itt döbentem rá, hogy én ezt már alkalmazom, rákényszerített ugyanis a gyakorlati szükség. Először furcsa volt, de a példa maga Jézus, aki a legtöbbször „zsinagógán kívül” prédikált, mert nem volt számára hely még a vendégfogadó háznál sem. És nem volt annál csodálatosabb, mint amikor meg tudtam szólítani ezeket az embereket, és meghallgatták, mit üzen az Úr. Tíz évig spóroltam erre a képzésre, és azt gondoltam, ez lesz szakképésítésem csúcsa. Tele voltam tervekkel, de hirtelen minden másképpen történt.

2007-ben a sok problémától hemzseggő otthonban leváltották a vezetőséget, de a várva várt megújulás helyett csak rosszabb következett. Sorra hullottak ki 20-30 éves munkaviszony után a szívvel-lélekkel szolgáló munkatársak, és nekem is el kellett jönnöm máról holnapra. Romokban hevert az életem, a szolgálatom, a nagy lelki családom, elvesztettem életem értelmét. Haragudtak rám a fo-

gyatékos gyerekek, hogy otthagytam őket, nem értették, mi történik. *„Rávettél Uram engem és rávétettem, megragadtál engem és legyőztél! (...). Azért azt mondom: Nem emlékezem róla, sem az Ő nevében többé nem szólok; de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontijaimba rekesztve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem.”* (Jer 20,7–9). És mázsás súllyal nehezedett rám az Ige, amit a teológián kaptam, a gólyabemutakozó alkalmával: *„...aki Nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya”* (Jn 12,26b).

Az igaz barátok voltak velem, akik testvérrül születtek a nyomorúság idejére. Úgy látszott, a siket testvérek közt van szolgálati lehetőség, de női lelkészként, és mivel sérült a hallásom, hogy kaphatnék fizetést és szolgálati lakást a fővárosban? Nem hittem, hogy lesz ebből valami. Csak pakoltam a rengeteg könyvet és eszközt, a missziós táblától a vetítőtőgépig, amit Órbottyánból hazahoztam. Pedig ott akartam hagyni adományként, de persze nem ilyen körülmények között. Semmi erőm nem maradt, és azt gondoltam, cselekedjen az Úristen, Neki van hatalma. Mert én Őt szolgáltam, magamra soha nem volt időm, és most elvesztem.

2008 tavaszán aztán felkerültem Budapestre, a Siketmisszióhoz, diakónus lelkésznek. De boldogságom nem volt felhőtlen, mert tanulnom kellett a jelnyelvet, és nehezen tudtam erőt venni hozzá, mert folyton bizonytalan volt a fizetésem. Rettegésben éltem, hogy megint csak tanulok valamit, de nem lesz hol használnom. A Missziói Központban voltam alkalmazásban, mely valójában egy irodaház volt, ahol mindenki letöltötte a 8 órát, és kész. Folyton azt hallgattam, hogy „dolgozunk, dolgozunk”. Órbottyánban a világi munkatársakkal „szolgáltunk”, itt meg már pásztori szolgálat helyett béresszolgálat van? Elkésérítő volt.

Utána azonban újra megérkezett a várva várt gyakorlat. Nagy öröm volt számomra minden hallássérült testvér, és óriási boldogság volt minden egyes eredményes jelnyelvi kommunikáció. A SINOSZ-ban (Siketek Szövetsége) sok kapcsolatra leltem, és az Úr kegyelméből megtaláltam az utakat, a kapcsolódási pontokat az emberekhez. Befogadtak, mintha régi barátok lennének. Közben sokszor ellátogattam a katolikus siket közösségbe is, jelnyelvgyakorlás céljából. Nálunk abban az időben még tolmácsolás volt, ott viszont maga a lelkész jelelt. Addig-addig néztem, és jeleltem még fejben és gondolatban is, míg úgy éreztem, talán már én is meg tudnám ezt tenni a református istentiszteleten. Rekord idő alatt valósult meg az álomom, és erőfeszítéseimnek köszönhetően soha nem szorultam tolmácsra. Szolgálati területeim és lehetőségeim folyamatosan bővülnek, például nemrég volt egy ökumenikus istentisztelet a katolikus siket testvérekkel közösen, ahol telt ház előtt prédikálhattam jelnyelven. Egyre többen kérnek tőlem családlátogatást is.

Tízennégy éve szolgálók hátrányos helyzetű emberek között, és mindig csak tanulni tudtam Tőlük. Mindnyájunk épülésére szolgál, ha szívvel-lélekkel megismerjük a hal-

mozottan fogyatékos emberek világát, vagy éppen a siket kultúrát. A hallássérült testvérek istentiszteleteire itt a Fasorban bárki bejöhethet, a tagok általában siketek, de van nagyothalló, sőt halló tag is. Ma már Magyarországon is egyre több helyen van mód megtanulni a jelnyelvet, és ha látjuk, hogy a siket testvérek hogyan élnek együtt állapotukkal teljesen természetes és magától értetődő módon, akkor sok nagyothalló testvér is felbátorodhat, hogy van egy ilyen szolgálat, egy lehetőség, ahol olyan emberekkel lehetünk közösségben, akiknek szintén csökkent a hallásuk. És ebben az állapotban, a halláscsökkenett állapotban nincs semmi szégyellnivaló. Csak az szégyen, ha valakinek van füle, jó a hallása, és mégsem hallja, mit mond a Lélek a gyülekezetnek.

Bár most még távolinak látszik, de én örülnék, és az Úr is örülne, ha lennének segítőtőim ebben a szolgálatban a halló gyülekezetből is, mert egyedül kevés vagyok egész Budapest területére. Addig is, és „kevesebb-magammal” is hiszem, hogy „talán tenni fog az Úr érettünk valamit, mert az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzon szabadulást” (1Sám 14,b).

Marton Piroksa
lelkipásztor

**A FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!**

A lelkési hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat. Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára: Budapest Fasori-Református Egyházközség:
10702019-19818049-52000001
2. Julianna iskola javára: Szabó Imre Alapítvány: **11707024-20304014-00000000**
3. Csipkebokor óvoda javára: Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány:
10702019-48081403-51100005
4. Orgonaépítés céljára: Fasori Orgona Alapítvány: **11707024-20403144-00000000**

Evangelizációs utak

Szolgálat országszerte és a határon túl

Mostanában gyakran halljuk a hirdetésekben, vagy olvassuk a hirdetőlapon, hogy Végh Tamás lelkipásztor evangelizációs szolgálatra utazik, kérjük a gyülekezetet, hogy imádságban segítse a szolgálatot.

Valóban, Somogyi Péterék érkezése óta úgy látom, s ebben övelük és a presbiterekkel is egyetértünk, hogy többet mehetek vendég igehirdetésekre. Úgy tekintjük, hogy Isten ezzel a szolgálattal nem csak engem bízott meg, hanem a Fasori gyülekezet élő közösségéből indulhatok, hogy másutt is segítsük a lelki elevenedést. Tudatosan tervezem ezeket az utakat, imádságban keresve az irányt és a mennyiséget is. Azt is komolyan veszem, hogy első renden gyülekezetünk lelkipásztora vagyok.

A külső szolgálatok három csoportba sorolhatók: evangelizációs sorozatok (3–5 napos terjedelemmel), határon túli magyar gyülekezetekben történő szolgálatok és egyéb alkalmak. Igyekszem a sorozatokat úgy időzíteni, hogy csütörtök estétől vasárnap délelőttel befejezve, így a pénteki szabadnapomon, és ha nem én szolgálok vasárnap, a hétvégén csendesebben eltűnhetek. Az utóbbi időben Hévízgyörkön, Pápán, Rákospalota-Újvárosban és Rákosfalván jártam, az előttünk álló hónapokban Csobánkára és Kispeszt-Központba készülök.

A határon túli szolgálatok is kedvesek. Jártam Felvidéken (Felsőpatony), Arad mellett (Feketegyarmat), február végén készülök Pankotára, Délvidéken (Szabadka), Kárpátalján pedig Nevetlenfaluba hívtak (nem akartam elhinni, hogy ilyen falu van, pedig igaz). Egyelőre az erdélyi hívásokat nem tudom besorolni: Kézdivásárhely, Marosvásárhely...

Pedig ha Csiha Kálmán bácsit „használták” a határon belüli gyülekezetek, nekünk is menni kell a határon túlra.

A harmadik csoportba sorolom az alkalmi szolgálatokat, mint a február eleji csendesnapokat a Sárospataki Teológián. A nagyhéten a Gödöllői Líceumban és Egyetemen, majd Alsógödön végzek igehirdetést. Áprilisban Torbágyra – bibliatanulmányozó hétre – a Filippi levéllel készülök, május végén Emmausban lelkészi csendeshét lesz, majd június végén Révfülöpön a protestáns lelkészek csendesnapjain végzek evangelizációs szolgálatot. Egy-egy szabad vasárnap Rákosfalván, Káposztásmegyeren jártam, Dunaharaszti és Szigetszentmiklósról készülök. Különlegességként talán létrejön egy orvoskongresszuson „A Biblia és a szex” címmel tartott előadás is.

Jóllehet ezeken az utakon fizikailag gyakran elfáradok, hiszen nem csak az igehirdetések, hanem a személyes beszélgetések, lelkipásztorokkal való eszmecserek sűrű programjai szoros napokat adnak, de mindenért kárpótol az Igére szomjazó gyülekezetek hálája, figyelme, a közös napok áldása, élménye.

Nagy ajándék, hogy a szolgatársak „nem róják fel” a gyakori meneteleimet, sőt vállvetve szolgálhatunk, imádkozhatunk az itthoni és másutt történő igehirdetések áldásaiért. Köszönöm a hűséges testvéreknek, hogy nem lankadnak meg az imádságban, és így bárhova megyek, „együtt szolgálunk” az Úrnak – országa építésében. Mindezekért pedig egyedül Övé legyen minden dicsőség!

Végh Tamás
lelkipásztor

„Vigyázzatok...!”

Presbiteri hétvége a Fasorban

Amikor Pál apostol a harmadik misszió útjáról hazafelé tartott Jeruzsálembé, Miléoszban magához hívatta az efézusi gyülekezet véneit, hogy elbúcsúzzon tőlük. Végrendekezésszerű szavai nekünk is a szívünkig érnek. *„Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, amelyben vigyázókká tett titeket a Szentlélek az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, amelyet tulajdon vérével szerzett.*

Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat. Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat néktek a szentek között.” (Ap Csel 20,17–38)

Közel kétezer éve szólnak e szavak mindazokhoz, akik Jézus Krisztus egyháza megannyi gyülekezetében a fő felelősséget hordozzák. A Szentlélek kiválasztó, gondviselő szeretetére utalva szólítja meg az apostol a presbitereket, illetve valamennyi gyülekezeti munkást – mintegy tükröt tartva elibük. Ily módon tekinthettek az Ige tükrébe a Fasori gyülekezet „vénei” is a legutóbbi presbiteri hétvégén.

Október 12-én és 13-án a Julianna iskola adott otthont e csendesnapoknak, s testi-lelki tápláltságunkhoz különös asztalközösségbe vont bennünket egymással és a mi Urunkkal. Látványnak is gyönyörű volt ez a nagy családi asztal, amelyet úgy ültünk körül, hogy bizonyosan tudtuk: Ő foglalja el a fő helyet. Neki adtunk dicsőséget mindenért, és Tőle kaptunk áldást.

Isten különböző képességeket (talentu-

mokat) és kegyelmi ajándékokat adott minékünk gyülekezetünk építésére. Nagy tisztetség, hogy mi, presbiterek is megláthatjuk, felfedezhetjük önmagunkban és egymásban ezeket az ajándékokat, és hasznosíthatjuk szolgálatunkban. Kétnapos együttlétünk, együttgondolkodásunk jelentős részét hálaadó viselkedésünkre, reményelti előzetekünkre és személyes vallomástételre szántuk. Ki-ki elmondta, hogyan törődik saját magával, a családjával – és „az egész nyájjal”. Ezek során véleményt cseréltünk – és ütköztettünk – a presbiteri szolgálat értelmezéséről, a hit tisztaságának megőrzéséről, a terhek és a feladatok arányos elosztásáról s arról is, hogy mi módon törekedjünk arra, hogy Krisztus parancsolata szerint minden békésen és szép rendben menjen vége gyülekezetünkben.

Egy igényesebb önértékelés megfogalmazásához, a gyülekezeti jövőkép aktualizálásához és a legfontosabb tennivalók felismeréséhez világosságul szolgált a sátoraljaiújhegyi csendeshét, amelynek minden mozzanata,

Látogatás a Julianna iskolában

eseménye a presbiterek szeme előtt, illetve személyes közreműködésével zajlott (újságunk előző számában cikkek sora adott számot e táborról). A gyülekezeti csoportok bemutatkozásai nyomán nem csak átélhettük e nagy családhoz tartozás sok-sok örömét, hanem jobb rálátásunk is nyílt az egész közösségre. Valóban egy ébredő-épülő gyülekezet körvonalai bontakoznak ki előttünk, amelyben egyre többen világitanak, mint a csillagok. A presbiteri hétvége ilyen színpoltjai voltak a nemrég megválasztott pópresbiterek, akik jórészt ezekből a szolgálati csoportokból nőttek ki – többéves gyülekezeti munkával a hátuk mögött. A mi Urunk kipróbált harcosai ők, akik tulajdonképpen nem elkezdik, hanem folytatják szolgálatukat közöttünk. Bemutakozó hitvallásuk példaértékű minden odaszánt életű gyülekezeti munka előtt; s azt tükrözi, hogy igei alkalmankon a tiszta evangélium hirdetik, ami halló fülekre, nyitott szívekre találva formáló erővé válik, és nagy tettekre indít.

Nagy tetteknek, illetve nagy eredményeknek lehettünk tanúi e csendesnapokon az intézményi bejárások során: rácsodálkozhatunk óvodánkra és iskolánkra – szinte szó szerint értve – az Isten tenyerén. Dolgos kezek, tervező elmék, áldozatos szülők, igényes pedagógusok és önzetlen segítők szorgos munkálkodása nyomán újjá lett minden. A Julianna iskola tanári szobájának, igazgatói irodájának, gazdasági részlegének átalakítása és berendezése igen jó munkafeltételeket teremtett az ott dolgozóknak. A tantermek modernizálása is elkezdődött: az angol nyelvi labor kialakítása és teljes technikai felszerelése, valamint a kémiaszertár létrehozása mellett szembetűnő az osztályterem izléses dekorációja, otthonos berendezése. A Csipkebokor óvoda pedig egy igazi gyermekparadicsom (az ovisok életéről, örömeiről és nehézsé-

... még pizzára is jutott idő

geiről újságunk előző számában egy csipkebokros anyuka villantott fel néhány jellemző képet).

Az intézményvezetők egybehangzó véleménye szerint igen jó együttműködés alakult ki közöttük és a fenntartó között. Az intézményvezetői és gyülekezetvezetői rendszeres megbeszélések beváltak, hasznosak, segítik az egységes gondolkodást és cselekvést. A gyülekezetből is sokan jelezték már együttműködési szándékukat, és ajánlották fel segítségüket, szolgálatukat. A tantestületen belüli jó együttműködést az segíti, hogy egyre hozzáértőbbek, felkészültebbek a pedagógusok, és a Krisztusban újjászületettek aránya növekszik közöttük. Az Úr Jézus szeretetével hajolnak oda a kicsikhez az óvodában is. Mindezek fényében nagyra értékelik az intézményi lelkési szolgálatot, és hálások annak áldásaiért: a reggeli áhítatokért, a bibliaórákért és más igei alkalmakért.

Ezen a presbiteri hétvégén tehát Jézussal asztalközösségben töltöttünk el két szép napot. Mindaz, amit láttunk és hallottunk, annak a felismeréséhez vezetett bennünket, hogy a Vele való asztalközösség életközösséget is jelent a számunkra. Óáltala lehet bizakodásunk és megújulásunk mindennapi harcainkban, teherviseléseinkben – és lehet reménységünk az örök életre.

Dévai-Józsa Gábor

Változások az iratterjesztésben

A tavalyi év végén a Kuckóban – könyvek, újságok, CD-k, kiadványok otthona – felelősség változás történt. Nyikos Lászlóról lekerült, rám meg felkerült ez a könnyű és gyönyörűséges teher. Nem így lenne, ha nem az Úr Jézus kezéből vehettem volna át a szolgálati ág vezetésének felelősségét. Eddig is Ő gondozta ezt a közösséget, és ezentúl is csak Őrá nézve van jövőnk.

A szolgálati csoport fő céljának is azt gondolom, amit az Úr Jézus meghatározott. Ez pedig nem a profit növelése, de még csak nem is az akciók mindennapos-sá tétele, vagy a fogyasztás megőszörö-zése, hanem egészen más. Az Isten Országának a növekedése, első renden a szolgáló csoporton belül. Mindazt a jót, amit az Úrtól az Ige és a Lélek által kapunk, itt oszthatjuk meg a gyakorlatban is a testvéreinkkel. Ennek jó gyümölcse lehet egy szerethető iratterjesztés, ahol mindenki kaphat odafigyelést, segítő szándékot és olyan kiadványokat, ami vagy a megtérés-hez, vagy hitbéli növekedéshez segíti.

Nagyobb változás a szolgálói közös-ségben van, hiszen Simongáti Győző, Vajnai Gabriella, Südy Zsuzsa és Barabás Mónika csatlakozott hozzánk. Ami még jelentős változás lesz a jövőre nézve, az a számítógépes rendszer bevezetése, ami lehetővé teszi a választék megfelelő szinten tartását.

Kérjük a testvérek imádságát, hogy ez a „kis testrészt” is betölthesse azt a feladatot, amit az Úr rendelt neki az Ő dicsősé-gére a gyülekezeten belül.

Pauler Péter

FASORI ZENÉS ESTÉK 2011

RENDAHAGYÓ ZENÉS IDŐPONTOK 18 ÓRAKOR

Március 26. szombat, 18 óra

A Soli Deo Gloria Kamarakórus hangverse-nye, vezényel: Erdélyi Dániel

Április 16. szombat, 18 óra

Händel: Il trionfo del Tempo e del Disingan-no – oratórium két részben
Vezényel: Bán István

Május 21. szombat, 18 óra

Klucsik Anna gordonka hangversenye

Július 31. vasárnap, 17 óra

A Dunamelléki Ref. Egyházkerület kántor-képző tanfolyamának záróhangversenye

Október 22. szombat, 18 óra

„200 művész a Zeneakadémia orgonájiért”
Kolonits Klára, Kovalszki Mária, Pálúr János

ZENÉS ÁHÍTATOK

A HÓNAP ELSŐ VASÁRNAPIJÁN 17 ÓRAKOR

Április 3.

A Fasori gyülekezet kórusa
Vezényel: Székely Gábor

Cantate vasárnap: Május 1.

A groningeni Martinikerk kórusa

Június 5.

A Kammerton Együttes vonósnégyese

Szeptember 4.

Szabó Ferenc zongorakoncertje

Október 2.

Kovalszki Mária (zongora) és
Fejérvári Zsolt (nagybőgő) kamaraestje

November 6.

Perényi Benjámin zongorakoncertje

Advent 2. vasárnapja: december 4.

Orgonazene adventben
Pálúr János

- **Október 9-én** a Csipkebokor óvoda csendesnapot tartott.
- **Október 16-án** a Fasori Hangversenyek keretében Kovalszki Mária zongoraművész testvérünk és növendékei adtak hangversenyt templomunkban.
- **Október 17-én** délután ifjúsági istentiszteletet tartottunk fiataloknak a „Lélek gyümölcse: szeretet” Ige alapján szóló üzenet.
- **Október 18-tól** a Fasori őszi evangélicáció keretében örömhír hangzott öt estén át „A helyeden vagy? – életünk Isten Igéje mérlegén” címmel Végh Tamás lelkipásztor szolgálatával.
- **Október 24-én** a sátoraljaújhelyi gyülekezeti hét utótalálkozóját tartottuk, melyen visszaemlékeztünk a hét áldásaira azokkal együtt, akik nem lehettek jelen a csendeshéten.
- **Október 31-én** az istentisztelet keretében került sor az újonnan választott pópresbiterek fogadalomtételére.
- **Novembertől** dr. Szabó István püspök beosztott lelkészként rendelte ki egyházközségünkbe Marton Piroskát a siket testvérek lelki gondozására.
- **November 7-én** a Fasori Zenés Áhítat keretében a soproni Fidelissima Vegyeskar adott hangversenyt.
- **November 14-től** újra elindítottuk a Kereszt-kérdések tanfolyamot.
- **November 21-én** az ifjúsági istentiszteleten a „Lélek gyümölcse” sorozat folytatódott az öröm „szeletével”. Az igehirdetést követően az Isten iránti hálából fakadó örömet táncház formájában gyakorolták fiataljaink
- **December 5-én** zenés áhítatunkon Pálúr János adott adventi orgonahangversenyt.
- **December 13-án** a gyülekezetünk nyugdíjasai számára karácsonyi szeretetvendégséget rendeztünk, melyen az óvodánkba járó gyermekek ajándékműsorával kedveskedtünk idős testvéreinknek. Ugyancsak ezen a napon a szolgálatvezetőkkel lehetünk együtt, egy hálaadó szeretetvendégség keretében.
- **December 19-én** hagyományos karácsonyi családi napunkat tartottuk. Fiataljaink az ifjúsági istentisztelettel folytatták a gazdag programot, melyen „A lélek gyümölcse: békesség” volt a téma.

Szeretevendégség a Kereszt-kérdések tanfolyamon

Idősek karácsonya

HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **December 31-én** gyülekezeti családi szilvesztert tartottunk, ahol egy kis csapattal: idősek, fiatalok, gyermekek lelki közösségben adtuk hálát Istennek az óév áldásaiért, majd éjfélkor óévzáró istentiszteleten vettünk részt.
- **Január 9-én** az új évben egy új alkalmat indítottunk, a vasárnapi istentiszteletet követő teaházat, melyen sokan lehetünk együtt, erősítve az egymással való közösségünket.
- **Január 16-án** az ifjúsági istentiszteleten „A Lélek gyümölcse: türelem” áldásairól tartott igehirdetést Pataki András Dávid lelkipásztor. Az alkalom után kézműves alkotások elkészítésére volt lehetőség. Ezen a napon volt templomunkban az ökumenikus imahét megnyitó ünnepe.
- **Január 22-én** a Károli Gáspár egyetem Jogi karának doktoravató ünnepe az egyetem kérésére templomunkban kapott helyet.
- **Január 26-án** egy új kezdeményezés keretében az egész heti alkalmakat összevonva egy közös bibliaórát tartottunk, melyen fiatalok, idősek egyaránt részt vehettek.
- **Február 13-án** a Fasori Zenés áhítaton a Debreceni Kántus szolgált kórusmuzsikával.

Our Karaoke

*Wis
icsony*

Testvérháló – Kapcsolatteremt

Isten kegyelméből és gondoskodó szeretetéből az augusztusi kapcsolatfelvevő utazást követően újabb négy lélekemelő napot tölthettünk el Erdélyben, a Zsil-völgyében található Lupény városában december 2-től 5-ig. Vendéglátóink, Gáll Sándor esperes úr, felesége, Katalin, gyermekeik, Péter, Orsolya, Hunor és a lupényi gyülekezet gondnoka, felesége és számos tagja gondoskodott rólunk nagy szeretettel. Látogatásunk idejét a Hunyadi Református Egyházmegye újraalakulásának 20. évfordulója alkalmából

Vajdahunyadon rendezett ünnepi megemlékezés időpontja határozta meg. A 2010. december 3-i ünnepségen gyülekezetünket Hajnal Virág, Papp Richárd és Incze Zsolt képviselte. Somogyi Péter lelkipásztor ez idő alatt a lupényi gyülekezetben tartotta igei szolgálatát. Az ünnepség magyarországi díszvendége és egyik szónoka Répás Zsuzsanna, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkára volt. A helyettes államtitkár aszszony köszöntő beszédében elmondta, hogy a

Porlik, mint a szikla

Lupény Erdélyben, Hunyad megye déli részén a Petrozsény medencében, a nyugati Zsil partján helyezkedik el, a Retyezát, a Páring és a Vulkáni hegyek, mint bástyák veszik körül e bányászvárost. A Zsil völgyében a szénbányászat 1860 után kezdődött, először a völgy keleti részében, majd a XIX. század végén a nyugati részében. Ekkor nyíltak ki az első bányák Lupényban is. Egy pár évtized alatt megváltozott Lupény lakosságának etnikai összetétele. A bányászat kezdetéig az egész völgyben alig élt kétezer helyi lakos, úgynevezett momorlány. A bányászat kezdetével fokozatosan betelepítették lakosokkal az akkori Osztrák–Magyar Monarchia egész területéről. A kialakult munkásnegyedekben a lakosság java részben magyar, de nem hiányoztak a román, a zsidó, a lengyel, a német és más nemzetiségek sem. Ami a magyarságot illeti, létrejöttek a katolikus, református, unitárius egyházi közösségek, és megalakultak a magyar iskolák. A lupényi magyar közösség megmaradt az első világháború után is, amikor ezt a területet Romániához csatolták. Az oktatást, a kulturális tevékenységeket és a magyar közösség szervezését az egyházak vették át. A kollektivizálás idején az emberektől elvették földjeiket, sokan elhagyták szülőfalujukat, városaikat, és a bánya mélyében keresték a szebb jövőt. A lupényi reformátusok soha nem felejtettek el magyaroknak megmaradni, s a mindennapi életükben fontos szerepet kapott az identitásuk megőrzése. Hány magyar él még Hunyad megyében? Az 1992-es népszámlálás szerint közel 35 ezer, a 2002-es összeírás viszont már csak 25 ezer körüli számot mutatott ki. Ma a húszezres szint alatt van a magyar lélekszám. A magyar egyházak tavalyi adatai megerősítik a drasztikus fogyatkozást. Míg az előző években itt-ott előfordult pozitív mérleg, 2010-ben valamennyi egyházközségben több volt a temetés, mint a keresztelő. Sőt az sem ritkaság, hogy a keresztelők és az esküvők száma együttesen sem éri el a temetéseket. A lupényi református gyülekezetben is aggasztó az arány: 4 keresztelőt (ebből az egyik felnőt), 3 esküvőt és 20 (!) temetést regisztráltak 2010-ben, 7 fiatal viszont konfirmált.

Ő látogatás az erdélyi Lupényban

második Orbán-kormány támogatja a külhoni szóránymagyarág egymás között kiépülő kapcsolatait erősítő *TestvérHáló* elnevezésű kezdeményezést. A kezdeményezés első állomásaként Vajdahunyadon a lupényi és a torontálvásárhelyi (Vajdaság, Szerbia) református gyülekezetek létesítettek egymással testvérkapcsolatot. E *TestvérHálónak* része immár a mi gyülekezetünk is, a Budapest-Fasori Egyházközség. Isten segítségével törekszünk élő és gyümölcsöző kapcsolatot ápolni a két szóránnygyülekezettel, és segíteni őket magyar identitásuk megőrzésében, ápolásában. Közösségeink további kapcsolattartását a magyar kormány is segíti, Répás Zsuzsanna informatikai eszközöket (webkamerákat és fejhallgatókat) ajándékozott a lupényi és torontálvásárhelyi gyülekezeteknek.

Az ünnepségen Gáll Sándor lupényi esperes mellett Gyenge Károly torontálvá-sárhelyi lelkipásztor is beszédet mondott a bánásági szóránnygyülekezetek képviselőjeként. Hangsúlyozta, fontosnak tartják, hogy részt vegyennek a hasonló körülmények között, szóránnyban élő lupényi testvérközösség életében. Ezután Ősz Sándor Előd erdélyi lelkipásztor-levéltáros tartott előadást „Húszéves az új-raalakult Hunyadi Református Egyházmegye” címmel, valamint Magyarai Hunor és Szántó Tünde fotóművész mutatta be „A Hunyadi Református Egyházmegye templomai” című albumot, amely a régió templomi örökségét kitűnő fényképekkel és történeti áttekintéssel dokumentálja.

Somogyi Péter lelkipásztor négy alkalommal hirdette az Igét a lupényi gyülekezetnek.

Incze Zsolt

Testvérháló – Karnyújt

„Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek. Egy szívet és egy utat adok nekik, hogy engem féljenek mindenkor, és jó dolguk legyen nekik is, meg utódaiknak is. Örök szövetséget kötök velük, nem fordulok el tőlük, jót teszek velük, és olyanná teszem szívüket, hogy féljenek engem, és ne hajoljanak el tőlem. Örömmel teszek jót velük teljes szívemmel és lelkemmel, és végelesen elültetem őket ebbe a földbe.

Mert ezt mondja az Úr: Ahogyan elhoztam erre a népre mindezt a nagy rosszat, ugyanúgy elhozom rájuk mindazt a jót is, amit most ígérek nekik. Mert fognak még szántóföldet venni ebben az országban, amelyről azt mondjátok, hogy ember és állat nélkül maradt pusztaság, amely a káldeusok kezébe került. Ezüstért vesznek szántóföldet, lepecsételt és tanúkkal hitelesített szerződést írnak róla Benjámín földjén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban, a hegyvidék, az alföld és a Délvidék városaiban, mert jóra fordítom sorsukat! – így szól az Úr.”

(Jer 32,38–44)

Torontálvásárhely, hétköznap reggel. Hét óra tájban Gyenge Károly és felesége, Tilda, a falu fiatal lelkipásztorai, még a korai ébredéstől fáradtan, de örömmel nyitják ki az imaterem ajtaját. Az imaterem egyik asztalán

énekeskönyvek, Bibliák szépen elrendezve. Fél nyolcig hat ember érkezik az alkalomra. Énekelnek, imádkoznak, ahogyan a hét valamennyi napján. A lelkipásztor Jeremiás 32,1–15 alapján hirdeti az Igét. Az igehirdetést csendes ima zárja, majd a kicsiny imádkozó mag elindul, hogy a nap feladatait az Ige útmutatásával végezze. Ez az apró életkép beszédesen szól a torontálvásárhelyi gyülekezet életéről, és lelkészeinek lelki életéről.

Torontálvásárhely a délvidéki Bánság egyik települése. A falut a 18. század végén alapították a Hódmezővásárhelyről, Makóról, Szentesről és Gyomárról idetelepült református magyarok. A református egyház hivatalosan 1799-ben alakult meg. A település történetét, kultúráját, identitását azóta is meghatározza a református lelkület és magyarságtudat. Az elmúlt kétszáz év eseményei, viharai, tragédiái azonban jelentősen megváltoztatták a torontálvásárhelyi magyarok életkörülményeit. Az évszázadok során a református magyarok aránya folyamatosan csökkent. Ma a falu körülbelül ötezer lakosának fele magyar. A magyarok többsége refor-

ás Torontálvásárhelyről

mátus, de lélekszámuk nem haladja meg az 1600 főt. Ha ehhez hozzávesszük, hogy a falut magában foglaló közigazgatási egységben a magyarok alig érik el a község 10 százalékát, érzékelhetjük, milyen nehéz lehet a magyarság jelenét és jövőjét megtartani, építeni ebben a környezetben.

Múlt, jelen és jövő összekapcsolódását, valamint az időben lezajló folyamatok emberi távlatait érzékletesen illusztrálja a torontálvásárhelyi református templom példája. A templomot a látogató a faluba belépve egy gyönyörű jegenyesor végén pillantja meg. A hatalmas épület – amely az egyik legnagyobb református templom a Kárpát-medencében – zárja be a jegenyesor útját, és tölti be a horizontot.

Az 1838-ban épült templom méreteit mutatja, hogy 1 millió 158 ezer téglából épült. Homlokzatának oszlopai, tornya, harangjai ma is a torontálvásárhelyi reformátusok építő hitéről tesznek tanúbizonyságot. Mára ugyanakkor nincs szinte olyan területe a templomnak, amit ne kellene felújítani, a fiatal lelkészek energiájának nagy része a felújításra megszerzendő – sokszor kilátástalannak tűnő – pénzek és elvégzendő munkák szervezéséből áll. A vasárnapi istentiszteletekre az 1600 gyülekezeti tagból rendszeresen 160 fő jár.

A történelem viharai, a huszadik század magyarságát is elérő tragédiái, az elmúlt évtizedek asszimilációs nyomása egyszerre rombolták a református elődök örökségét. A tragédiák a református egyházat sem kímélték. Gachal Jánost torontálvásárhelyi lelkészt, bánási püspököt 1944-ben partizánok verték halálra, majd holttestét a temetősa-

rokban ásták el titokban. Gachal tiszteletes úr munkatársa, Tóth Bálint lévita szintén vértanúhalált halt. Thomka Viktort, a későbbi lelképásztort 1949-ben koholt vádakkal két év börtönre ítélték...

A vértanúk emlékét a falu máig megőrizte és ápolja, Gachal János emlékére emléktáblát és emlékermet állítottak a templom előcsarnokában, de a megfélemlítés megtette hatását: az emberek még szűk körben is alig-alig merték átbeszélni a szörnyűségeket, nem adták tovább gyermekeiknek, és többször meggondolták, hogy bármilyen módon kifejezzék a magyar reformátussághoz való kötődésüket. A második világháború után felnövő nemzedékek ebben a feszült, titkokkal terhes „légüres térben” nőttek fel. A keresztelesek, a

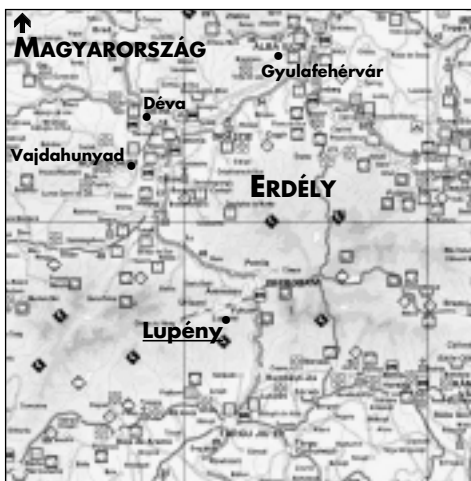
konfirmációk, az esküvők sokszor titokban történtek, sokan még titokban sem vállalták ezeket. Az elmúlt húsz évben mindez megváltozott, ám helyébe lépett a milosevicsi rendszer nacionalista politikája és ennek máig tartó hatásai, a munkanélküliség, a szegénység, az elvándorlás, és ezekkel is összefüggésben a helyi magyarság szórványosodása. Ugyanakkor, ha mindennek tükrében nézzük, a torontálvásárhelyi reformátusok egytizede, a leírt történések és körülmények ellenére is elmegy minden vasárnap istentiszteletre. (Gondoljunk bele, hogy a református magyar hitélet szempontjából is lényegesen kedvezőbb múlttal és jelenel bíró budapesti istentiszteletek látogatottságáról ez korántsem mondható el.)

Ugyanígy, amikor az új lelkészotthon, iroda és gyülekezeti terem épült, a falu szinte minden reformátusa részt vett a munkálatokban. Ezenkívül pedig a hétköznapiak során is folyamatosan zajlanak a gyülekezeti alkalmak. Megtépázott, sokat szenvedett történelme ellenére sem halt el tehát a torontálvásárhelyi reformátusság élete. Ebben az összetett helyzetben él és szolgál 2007 óta Torontál-

vásárhelyen Gyenge Károly és Tilda. A házaspár Isten Lelkétől vezetve, energikusan és ötletekkel telve építik a református magyarság gyülekezeti életét. A Jeremiástól idézett Igének megfelelően nem arra figyelnek, hogy milyen emberi kilátásai vannak Isten terveinek, hanem az Úrral járva gondozzák a rájuk bízott lehetőségeket. Ennek fényében a már említett hétköznapi reggeli és vasárnapi istentiszteletek mellett minden héten bibliaórát, ifjúsági alkalmakat, bibliaiskolát, férfikört, kóruspróbákat, az asszonyoknak térszakészítő összejövetelt tartanak.

A helyi iskolában református hittant tanít Tilda, Károly blogot vezet, gyülekezeti honlapot szerkeszt, szervezi a dél-bánsági református ifjúsági találkozókat. Kapcsolatot ápolnak külföldi református szervezetekkel és gyülekezetekkel, terveznek, gondolkodnak, sáfárkodnak a rájuk bízott kincsel és feladattal. Legutóbbi terveik között szerepel a jövő építése egy református óvoda beindításával és a lupényi, valamint a fasori gyülekezetekkel életre kelő testvérgyülekezeti kapcsolatban való aktív részvétel.

Papp Richárd

BEVEZETŐ

A következő sorokban a saját tapasztalatomon keresztül próbálok bemutatni egy létező problémát, melyet a keresztyén hit szemszögéből nézve bizonyágtételnek is szánok.

Nem tudományos értekezés lesz, mindezt azért osztom meg a Testvérekkel, mert az Úr a szívemre helyezte. Tehát a teljesség igénye nélkül villantok fel a témából általam említésre méltónak gondolt részleteket, de a cikk végén felsorolok ajánlott irodalmat azok számára, akik részletesebben érdeklődnek a terület iránt.

Dióhéjban annyit, hogy körülbelül hét évvel ezelőtt lettem depressziós. Ahogyan ez mostanra kiderült, egy gyógyszer mellékhatásaként kezdődött, majd a gyógyszer abbahagyása után a szervezetem nem tudta magától megtalálni a korábbi egyensúlyát. Azonban ezt senki, még én magam sem ismertem fel, csak nemrég, hét év egyre mélyülő szenvedés után.

HÁTTÉR

A depresszió a kedélybetegségek egyik formája, amely állandó szomorúsággal, az ér-

deklődés csökkenésével, reményvesztettség érzéssel jár együtt. Ezek a tünetek átmenetileg mindannyiunknál előfordulnak, az állapot akkor kóros és akkor tartható betegségnek, ha a panaszok, illetve tünetek több mint két hétig tartósan fennállnak. Az utóbbi két évtized pszichiátriai kutatásai által, az úgynevezett biológiai pszichiátria térhódításával vált elfogadottá, hogy a depresszió nem kizárólag lelki okokra vezethető vissza, hanem abban döntő szerepet játszanak biológiai tényezők is.

A depresszió tehát nem a jellem vagy az akaraterő gyengesége, hanem ugyanolyan betegség, mint a cukorbetegség vagy akár az allergia, és kialakulásában örökletes hajlamok is szerepet játszhatnak.

A depresszió tehát nem feltétlenül szégyenteljes dolog, bár néha az. Bizonyos esetekben az Úr megengedi a depresszió kialakulását, de feltétlenül tudnunk kell, hogy ez nem természetes állapot, és semmi nem jogosít fel arra, hogy „beletespedjünk” a helyzetbe, keresnünk kell az Úr célját és a kiutat!

Vannak eleve depresszióra hajlamos személyiség típusok, de ha ezt valaki felismeri magán, akkor tudatosan felveheti a harcot ezzel.

Aztán előfordul, hogy bizonyos stresszhelyzetek, tragédiák, kudarcok váltanak ki az emberből búskomorságot, szorongást, önsajnálatot, és ha ennek engedünk, akkor szintén kialakulhat depresszió. Az önsajnálattal ellen az egyetlen működő módszer, ha megvalljuk bűnként, kérjük Jézus szabadítását és segítségét, hogy elhagyjuk ezt a hozzáállást. A szorongást szintén hittel és Istenbe vetett bizalommal lehet legyőzni.

Azonban a depresszió legfogósabb fajtája a biokémiai eredetű típus. Ezt különböző testi hatások – főleg nőknél gyakran hormonális változások – is kiválthatják, és elsősorban gyógyszeres kezelés a megoldás.

Az első két típusnál szintén szóba jöhet

gyógyszeres kezelés, de inkább a pszichoterápiát szokták előtérbe helyezni. Ez hívő ember számára is járható út, azonban megdöbbenő módon több orvos is elismerően nyilatkozott a lelkipásztori beszélgetésekről. Mind a háziorvosom, mind a pszichiáterem azon a véleményen van, hogy ilyen helyzetben egy lelkiessel folytatott beszélgetés (vagy beszélgetéssorozat) messze felülmúlja a pszichológusok hatékonyságát.

Amit ehhez kapcsolódóan feltétlenül szeretnék még hangsúlyozni, hogy a depresszióval és általában a lelki problémákkal kapcsolatban számtalan változatban merül fel az okkultizmus. Különböző formákban jelenik meg, izgalmas, könnyű és végleges megoldásokat kínálva, azonban nagyon résen kell lennünk, mert ezzel még mélyebbre süllyedhetünk a mocsárban. Ha bizonytalanok vagyunk, kérjük lelkipásztor tanácsát!

Fontos még megemlíteni, hogy bizonyos súlyosabb esetekben a szorongás elfajulhat pánikbetegséggé, az önsajnálát pedig eljuthat az önutálat, önpusztítás és öngyilkosság állapotába is. Ez mindenképpen az Úr akarata ellen való, és sürgős orvosi segítséget igényel! Figyeljünk egymásra is, ezeknek az állapotoknak nyilvánvaló jelei vannak, könnyen felismerhető, ha Testvérünk segítségre szorul!

HIT ÉS DEPRESSZIÓ

Szabad-e egy hívőnek depressziósnak lennie? A Bibliában számtalan helyen találkozunk depresszióval, tehát szó sincs róla, hogy Isten gyermekei nem lehetnek depressziósak. A nagyobb kérdés inkább az, hogy ennek mi az oka, illetve a célja, hogyan kezeljük, és mit nyerhetünk belőle. Hiszen tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van, még akár egy depresszió is. Nehéz ezt elfogadni, és csakis hittel lehet.

Nehéz volt nekem is; felmérni, hogy nem tudok úrrá lenni rajta, nem tudom megoldani,

lecsökkent a munkaképességem, válságba került a magánéletem, és egyszerűen nem értettem, hogy ebben mi jót tudnék találni.

Aztán rájöttem...vagyis dehogy én jöttem rá, mire tudok én rájönni magamtól? Az Úr szóba elegyedett velem (vagy én Vele?), és megmutatta a lényegét: Hogy megtérésem után néhány évvel rossz útra tévedtem, és muszáj volt drasztikusan megállítania, hogy végre Rá figyeljek, illetve meg kellett próbálnia a hitemet is.

Az első STOP-tábla éppen az a betegségem volt, amire azt a bizonyos fent említett gyógyszert kaptam. Ekkor még „csak” fizikai tüneteim voltak, észre kellett vennem, hogy az életmódom nem folytatható, változtatnom kell. (Erre a célra egy autoimmun betegség 24 évesen elég hatásos.) Azonban csak részben sikerült váltanom, és főleg a fizikai dolgokra koncentráltam (rendszeresség, étkezés, testmozgás). Eközben lelkileg egyre rosszabbul lettem, éreztem, hogy gond van, de nem voltam elég határozott kideríteni, hogy mit és hogyan kéne megváltoztatni. Állandó fejfájások gyötörtek, nagyon gyakran kaptam el különböző fertőzéseket, és az utóbbi két évben egyre sűrűbben voltak sírógörcseim, míg végül idén májusban egy idegösszeomlásban csúcsosodott ki a probléma, ami egyértelműen megmutatta, hogy ezt nem lehet tovább így.

Rengeteg sírás és gondolkodás, valamint Végh Tamással való beszélgetés után nyáron úgy gondoltam túl vagyok rajta. Tömegesen felismerést tettem, úgy vélem, soha ilyen csöndben nem tudtam még az Úrra figyelni, szó szerint beszélgettem Vele. Kaptam egészen háborzongató kijelentéseket is, ígéreteket is, de úgy éreztem nincs elég hitem. Jött az ősz, és visszaestem. Pedig nem tágítottam, olvastam az Igét (akkor is, amikor nem szólt), jártam a közösségbe, de nem volt elég. Az eszemmel tudtam, de a szívemmel nem érez-

tem, nem tudtam szívből hinni. Nem tudom, volt-e már más is így, de kegyetlen érzés. Tudtam, hogy elképesztő lázadás Isten ellen, ahogyan érzek, de azt is tudtam, hogy Ő egyetlen dolgot vár el tőlem, az pedig az őszinteség, és az őszinte vágy a megoldásra.

Közben már jártam a pszichiátriára, majd elmentem egy endokrinológushoz, mert egyrészt a hormoneredményeimben is voltak eltérések, másrészt én magam is úgy éreztem, hogy a problémáim eredete akaratomon felül áll. Végül a pszichiáter és az endokrinológus tanácsára elkezdtem szedni egy antidepresszánt (a szerotonin-visszavételgátló fajtából). Az első pár hét kellemetlen volt, de most hihetetlenül jól érzem magam. Úgy érzem, visszakaptam önmagam, sőt még annál is többet! Egyfelől tíz évvel fiatalabbnak érzem magam, lelkileg, szellemileg és testileg is fel-frissültem, másfelől az Úrral való kapcsolatom is megújult, új fázisba lépett!

Most már biztosan tudom (eddig csak hittem vagy próbáltam hinni), hogy Isten hatalmas, bármire van hatalma, és ha nem teszi akkor és úgy, amikor és ahogy én elképzelem, akkor annak megvan az oka és célja. Azt is tudom, hogy Hozzá tartozom, nem hagy el, és azt sem engedi, hogy én elhagyjam. Most már nem tudok elképzelni olyan helyzetet, hogy elszakadjak Tőle, mert ha ebben a mély-

ségben nem tettem, akkor ez olyan szétszakíthatatlan szövetség, amit az Ő szeretete tart össze. És nincs egyszerűbb érzés annál, amikor az ember tudja, hogy maga a Világmindenség Ura szereti!

Persze még lesz Vele pár beszélgetésem, de az útra visszatálaltam, és elindultam rajta!

TANULSÁGOK

Az első dolog, hogy ha valaki tartósan búskomornak érzi magát, járjon a végére! Az interneten rengeteg információ található, sajnos gyakran hamisak és megtévesztőek is. Ne szégyelljük mások segítségét elfogadni, vagy szakember segítségét kérni!

Másodszor, tartsuk szem előtt, hogy depressziót okozhat hormonzavar, vagy egy rejtgetett bűn is, de a fő táptalaja a félelem és önsajnálát! Ilyen módon, ha felmerül a depresszió gyanúja, akkor mindenképpen érdemes a hívő keresztyénnek két vonalon is elindulnia. Egyik a fizikai, orvosi kivizsgálás (hormonszintek, pszichiátria), másik viszont az Úrral való kapcsolatának vizsgálata.

Harmadszor, a depresszió mára Magyarországon népbetegséggé vált. Aki úgy érzi, hogy őt nem érinti, annak sem árt tájékozódni, mert a helyzet változhat: nem tudhatjuk, mikor lehetünk érintettek saját magunk, vagy szeretteink révén.

Bánréviné Finta Viktória

SOLI DEO GLORIA

Felfogni nem lehet, csak elfogadni.

Vallomás megtérésemről

Harminchét éves voltam. Jó ember. Úgy általában. Nem loptam, nem követtem el súlyos bűnöket. A lelkiismeretemtől vezérelve többnyire a jót választottam a rossz helyett.

Már több éve jártam gyülekezetbe. Örömmel telt az Istentiszteletekben, különösen az igehirdetésekből. Sok jó barátom volt a gyülekezetben, jól éreztem magam közöttük. A lelkipásztort is nagyra tartottam, Isten elhívott szolgájának. Tetszett az, hogy arról beszélt, lehetséges Istennel személyes kapcsolatban lenni. Ehhez nem kell mást tenni, „csak” megtérni.

Nehezen értettem meg, mi az, hogy megtérni, még könyvet is olvastam magáról a folyamatról. De nem működött, hiába ajánlottam fel Istennek, hogy rendelkezzen az életem felett. Valami még hiányzott.

Aztán egy nyáron elmentünk a gyülekezettel egy egyhetes családi hétre, ahol újra szóba került a megtérés. Napokon át arról beszélgettünk, hogy mit is jelent megtérni. Először azt kellett megértenem, hogy miért van szükségem a megváltásra. Csak így kerülhetek közel Istenhez. Belátni, hogy bűnös vagyok, és hogy nem tudok a bűntől a magam akaratából megszabadulni. Elfogadni, hogy Jézus a kereszten értem is meghalt, megváltotta a bűneimet. És hogy Isten egyszülött fiát adta értem is, abban a reményben, hogy el ne vesszek a bűnben. Azt is megértettem, hogy mindezt emberileg felfogni nem lehet, olyan ajándék, amelyet „csak” el kell fogadni.

És a családi hét végére megérett a szívemben az elhatározás, hogy életemet Istennek ajánlom. A lelkipásztorom jelenlétében, imádságban vallottam meg bűneimet, fogadtam el a Megváltót, mint Uramat.

Óriási megkönnyebbülés volt. Tudtam, ezek után bármi is lesz, Isten velem lesz. Fel-szabadító volt. Az, hogy ezek után az Ő szolgálja lehetek.

Hogy milyen lettem azóta?

Úgy hiszem, még mindig jó ember vagyok. Még mindig nehezemre esik elhinni, hogy Isten személyesen engem is nyilvántart. De tudom, hogy vele bármit megoszthatok. Mindent vele beszélek meg először, az Ő tanácsát kérem.

Azóta Isten jelen van az életemben. Van, hogy észreveszem, és van, hogy nem.

Most öt éves vagyok, növekedésben, gyermek még a hitben.

Gábrriel Tamás

Helyeden vagy?

Ha családod van, van feladatod

Az őszi egyhetes evangélizáció után felmerült bennem a kérdés, mi az, amit a helyünkön tenni tudunk?

– Uram, tied vagyok, tégy velem belátásod szerint!

Képesek vagyunk rá, hogy mindig elkérjük az Úrtól, hogy mit tegyünk, és úgy is cselekedjünk, ahogy Ő kívánja? Bizony nehéz!

Engem nagyon megpróbált a sokéves munkakeresés. Néha az az érzésem, nem kellene ezt már erőltetni, igen ám, de valahogy fenn kell maradni, nem lehet az ember öt évig rendes munka és kereset nélkül.

Ötvenhat évesen nem kapkodnak utánam, bár értem el eredményeket, azért nagyon bántó, hogy nem becsülik meg a munkámat. Pedig tetterősnek érzem magam, és nagyon türelmes voltam mindig. Sosem toltam előre

magam mások rovására, ahogy azt sokan teszik manapság.

Mostanra megbékéltem ezzel a helyzettel, a dolgok nem tőlünk függenek. Mégis, az akadályok ellenére is dolgozni kell. Annyi mindent próbáltam, hogy a rajzszakkört beindítsam, először a Postásban hat éve, vagy még több, aztán a Barcsayban, aztán az Almássy téren. Mindig akadályba ütköztem, a Postást eladták, a Barcsay becsődölt, az Almássy az ingatlanpanama része lett.

Persze, hogy a helyeden vagy, hiszen az a feladatod, ha van egy családod, nem lehetsz független, akkor is az a feladatod, ha ez a legnehezebb. Főleg ilyen nagy, széthúzó családban.

– Uram, óvd meg a szívemet az eszemtől!

Károlyi Zsuzsa

A MEGÚJULÁS LEHETŐSÉGEI 2011 NYARÁN

VI. 6–10.
GYŰLEKEZETI HÉT I.
Kecskemét, Emmaus

VI. 27.–VII. 2.
GYŰLEKEZETI HÉT II.
Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 11–16.
KINCSKERESŐ
GYERMEKHÉT I.
Tahitótfalu, Isten Tábora

VIII. 15–20.
TESTVÉRGYŰLEKEZETI
KONFIRMANDUS HÉT
Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 18–23.
KINCSKERESŐ
GYERMEKHÉT II.
Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 26.–VIII. 1.
FASORI-PAPENDRECHTI
IFJÚSÁGI HÉT
Tahitótfalu, Isten Tábora

VIII. 8–13.
CSALÁDOS HÉT
Nagybörzsöny

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról (4. rész)

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Káténak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté tanulmányozásához. A reformáció ideje óta soha nem volt ennyire szükségünk hitvallásainkra, mint éppen napjainkban, a nagy ökumenikus közeledések idején. Ha Jézus Krisztus egyházát egy olyan énekkarhoz hasonlítjuk, amely különböző szólamok harmonikus együtténeklésével csendíti meg a művészi dallamot, akkor ebben a „többszólamú énekkarban”, a világkeresztyénség közös zsoltár- és himnuszéneklésében a mi „saját szólamunk” a Heidelbergi Káté és a Második Helvét Hitvallás bizonygatója az Ige szerinti élet kérdéseiről. Minél tisztábban és világosabban zengjük a magunk szólamát, annál tisztábban és szebben szól a kórus. Régi református hagyomány a vasárnap délutáni kátémagyarázatos istentisztelet templomainkban. A Káté 52 Úrnapijára történő tagolása jó lehetőséget és keretet kínált a folyamatos tanításra. Bizonyára sok gyülekezet él ezzel a lehetőséggel napjainkban is. E cikksorozat — elsősorban terjedelmi okok miatt — persze kevesebbre vállalkozhat, mint egy-egy délutáni tanítás, ámde a részletesebb taglalás mellőzésével, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapija kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebről. Most a második Úrnapijára tekintve az ember nyomorúságával kezdünk foglalkozni. Olvassuk el az ide vonatkozó kérdéseket és feleleteket:

Honnan ismered meg a te nyomorúságodat?

Isten törvényéből.

Mit kíván tőlünk Isten törvénye?

Megtanít erre Krisztus röviden Máté evangéliuma 22. részében ekképpen: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből.*” Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: „*Szeresd felebarátodat, mint magadat.*” E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.

Megtarthatod-e mindezt tökéletesen?

Nem, mert természet szerint hajlandó vagyok Isten és felebarátom gyűlölésére.

Lám, az embernek olyan ismeretére, amelyet a Káté tanít, csak Isten törvényének a világánál lehet eljutni. Majd a későbbiekben is kitérünk: a törvény két helyen is szerepel e hitvallásban. Az első részben úgy, mint nyomorúságunk tükre, az utolsóban pedig úgy, mint keresztyén életünk iránytűje. Most nem a törvény kifejtése a cél, hanem csupán teológiai szerepének felvillantása. Ezért itt a kettősen egy „nagyparancsolatot” idézi, és későbbre halasztja a Tízparancsolat magyarázatát.

Isten választott népe nemigen tudta a törvényt egyetlen gondolatban összefoglalni, hiszen 613 törvény fogta össze a tennivalókat számukra. Ezek útvesztőiben bizony el lehetett tévedni. Az Úr Jézus viszont az Ő csodálatos bölcsességével meglátta és meghirdette, hogy a törvény alapja, kiindulópontja, célja és betöltése a szeretet. A törvény csak a szeretetbe ágyazva létezik, azt sem alkalmazni, sem

gyakorolni nem lehet szeretet nélkül. Maga Isten a szeretet, és Ő mivel teljeset ad, teljeset is kíván az embertől. Isten szeretetének élő, eleven közvetítője Jézus Krisztus volt – benne földig aláta magát az Úr az emberért, s azt kívánta volna tőle, hogy erre a szeretetre válaszoljon a törvény szerint: „Szeresd az Urat, a te Istenedet!” Mi azonban elvettük a választ. Izráel is inkább a maga országát szeretete volna építeni, s amikor Jézus eljött, nem válaszolt Istennek a benne megjelent szeretetére, hanem megölte a Messiást. Amit azonban Izráel tett, azt maga az ember tette – így saját magunkat láthatjuk ebben...

Nyilvánvaló, hogy mi nem tartjuk meg az Úr Jézus által újrafogalmazott parancsolatokat, sőt nagy a hajlandóságunk arra, hogy Istent és embertársainkat is gyűlöljük. Tehát mind az Úrtól, mind az embertársaitól eltávolodott megromlott szívvel az ember. Ez a bűn lényege – a nyomorúságok nyomorúsága.

Bibliatanulmányozásaink során gyakran találkozhatunk a gyűlöl igével, amit a görög mizeo szóból fordítottak magyarra. A mi szavunk viszont e fordításban rendkívül erős. (Egy görög anyanyelvű egyetemistát megkérdeztek erről Budapesten – s ő így válaszolt: „A szó eredeti értelmében a görög világban azt jelenti, hogy valaki a számomra nincs az első helyen. Ha én egy lányra azt mondom, hogy mizeo, akkor ez azt jelenti, hogy nem esz a penész érte...”) A Káté tehát azt mondja ki, hogy számunkra Isten egyáltalán nincs az első helyen. Az Úr Jézus azt kívánja, hogy az ember gyűlölje meg atyját, anyját, minden hozzátartozóját, azaz tegeye őket a második helyre, és Jézus maga legyen az első helyen. Az ember mégis fordítva cselekszik – és ez az, amit a Káté így fejez ki: gyűlöli. Pedig Isten az embert elsőnek tekinti; a Biblia szenvedélyesen szerető Istennek mondja Őt. A bűn elleni harc hátterében is ott áll az embert sze-

rető Úr. Boldog ember az, aki elhiszi és elfogadja ezt az Istenből feléje áradó szeretetet – s megérti, hogy Isten harca sohasem lesz hiábavaló! „*Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nékem: Uram, Uram...*” – tanítja Jézus. Ez derül ki a tükörről szóló jakabi példázatból is. Mindenki belenéz, és van, aki megfogadja a tükör ajánlatát, de van, aki nem. Mások is voltak Péter hajójában, amikor csak ő borult le Jézus lába elé, s döbenten mondta: „*Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!*” Sok-sok ember volt jelen, és sok-sok ember nem értette meg, hogy bűnben él! Amikor Ézsaiás próféta a templomban látta az Urat, felkiáltott: „*Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok...*” Hányan jelentek meg akkor és azóta is az Úr házában, eszükbe sem jutott hasonlóképpen szólni, megtisztítást kérni. A bűn alá rekesztett ember hajlandó Isten és a felebarátja gyűlölésére; s gyakran éppen Istenre hivatkozva teszi a felebarátot a sokadik helyre. Jézusnak az irgalmas samaritánusról szóló példázata éppen azt mondja el, hogy az ember sokszor Isten törvényével a kezében kerüli ki az útjában lévő másik embert. A farizeusok is a törvény citálásával mondták ki Jézusra, amikor Ő szombatnapon meggyógyította a száradt kezű embert: ennek meg kell hálnia. Bizony, a kegyes ember nagyon kegyetlen tud lenni, a felebarátot épp a Bibliára és Istenre hivatkozva zárja ki a szeretetköréből.

Az ellenpéldák pedig tanulságosak és szívderítőek. Egy ilyen történet a második világháború vége felé, Okinawa szigetén játszódott, amikor az amerikai hadsereg felvonult a japánok ellen. Az arcvonalon fekvő egyik falu bejáratánál két barátságos férfi állta el a felderítő katonák útját.

Az őrmester ellenséges cselet gyanított, és tolmácsot kért. Csakhamar kiderült, hogy szí-

HITVALLÁS

vesen fogadják az amerikaiakat – mint keresztvény testvéreket. A falu polgármestere és iskolamestere – egyikük kezében a Bibliával – végigkísérte az őrmestert és néhány embert a falu utcáin. Meglepő dolgok derültek ki. Több falut láttak már a szigeten, s valamennyi kihalt, szomorú, elárvult képet mutatott, de ez ragyogott, mint egy drágakő. Lakosai minde ideig még csak egy amerikai emberrel találkoztak. Harminc évvel korábban egy miszionárius pihent meg ott. Bizonyágtételére két ember tért meg. Ő ugyan továbbment, de megtanított néhány éneket, és elhagyott egy japán nyelvre lefordított Bibliát.

A két ember Jézus Krisztust megértve nemcsak fáradhatatlanul olvasta az Igét, ha-

nem igyekezett is aszerint élni. A falu lakói közül egyre többen tértek meg, és ennek nyomán teljesen átfurmálódott az emberek élete.

– Mindezt a Biblia tette és az a két ember, aki először megtért – mondta az őrmester gépkocsiba szállva –, mi viszont nem éppen a legmegfelelőbb eszközökkel igyekeztünk megjobbítani a világot! – Az ő eszközükre: az aknavetőre mutatott...

A mi Istenünk viszont szeretetével nem megjobbítani, hanem megváltani akarta ezt a világot – ezért „az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

Összegyűjtötte: Dévai-Józsa Gábor

Szeretet 5.0

Ügyfélszolgálat: Igen, miben segíthetek?

Felhasználó: Hát, hosszas megfontolás után úgy döntöttem, installálni fogom a Szeretetet. Végigvezetne, kérem, a folyamaton?

Ügyfélszolgálat: Rendben, szívesen segíték. Készen áll az indulásra?

Felhasználó: Hát, nem vagyok egy műszaki zseni, de azt hiszem, készen állok. Mit kell először tennem?

Ügyfélszolgálat: Első lépésként nyissa meg a Szívét. Megtalálta a Szívét?

Felhasználó: Igen, de egy csomó más program is fut jelenleg. Lehet telepíteni a Szeretetet, miközben ezek futnak?

Ügyfélszolgálat: Milyen más programok futnak?

Felhasználó: Lássuk csak, van Múltbéli Megbántódás, Alacsony Önértékelés, Harag és Neheztelés. Ezek futnak éppen.

Ügyfélszolgálat: Nem gond, a Szeretet fokozatosan törölni fogja a Múltbéli Megbántódást a jelenleg működő rendszeréből. A hosszú távú memóriában esetleg megmaradhat, de már nem fog megzavarni más programokat. Végül a Szeretet felül fogja írni az Alacsony Önértékelést a saját moduljával, amit Egészséges Önértékelésnek hívnak. Viszont a Haragot és a Neheztelést teljesen ki kell kapcsolnia. Ezek a programok megakadályozzák a Szeretet megfelelő installálását. Ki tudja kapcsolni ezeket?

Felhasználó: Nem tudom, hogyan kell kikapcsolni őket. Meg tudja mondani?

Ügyfélszolgálat: Örömmel. Menjen a Start menübe és indítsa el a Megbocsátást. Ezt addig kell ismételnie, amíg a Harag és a Neheztelés teljesen ki nem törlődnek.

Felhasználó: Rendben, kész! A Szeretet automatikusan elkezdte telepíteni magát. Ez normális?

Ügyfélszolgálat: Igen, de ne feledje, önnek csak az alapprogram van meg. El kell kezdenie kapcsolódni más Szívekhez, hogy hozzáférjen a frissítésekhez.

Felhasználó: Hoppá! Máris kaptam egy hibaüzenetet. Azt mondja: „Hiba – A program nem fut külső egységeken.” Most mit tegyek?

Ügyfélszolgálat: Ne aggódjon! Ez azt jelenti, hogy a Szeretet program Belső Szíveken való futásra lett tervezve, de az ön Szívén még nem futott. Kevésbé technikai nyelven ez csak annyit jelent, hogy önnek először saját magát kell Szeretnie, mielőtt másokat Szerethetne.

Felhasználó: Tehát most mit tegyek?

Ügyfélszolgálat: Gördítse le az Önellfogadás menüt; majd kattintson az alábbi fájlokra: Megbocsátok Magamnak 2.0, Felfedezem az Értékeimet 1.5, Tudomásul Veszem a Korlátaimat 3.0.

Felhasználó: Rendben, kész.

Ügyfélszolgálat: Most másolja őket az „Én Szívem” könyvtárba. A rendszer felül fog írni minden zavaró programot, és kijavítja a hibás programozást. Ezen kívül törölnie kell a Terjengős Önkritikát az összes könyvtárból, és kiürítenie a Kukát, hogy biztosan eltávolítsa teljesen, és soha ne jöhessen újra elő.

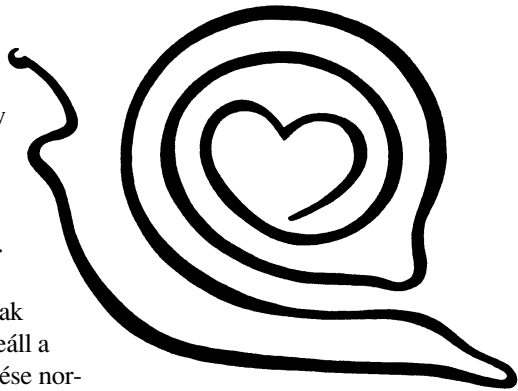
Felhasználó: Megcsináltam. Hé! A Szívem új fájlokkal telik meg. Mosoly jelent meg a képernyőmön, és a Béke meg az Elégedettség bemásolja magát mindenfelé a Szívembe. Valamint az egész rendszerem melegedni kezdett. Ez normális?

Ügyfélszolgálat: Sok esetben. Másoknak eltart egy ideig, de végül minden helyreáll a megfelelő időben. A rendszer melegedése normális, és javítja a Szív működését, ne aggódjon. Egyébként jó érzés nem?

Felhasználó: De, csak szokatlan.

Ügyfélszolgálat: Szóval, a Szeretet telepítve és rendesen fut. Még egy dolog, mielőtt letennék. A Szeretet ingyenes program. Figyeljen rá, hogy továbbítsa azt, és a különféle változatait mindenkinek, akivel kapcsolatba kerül. Ők is megosztják majd másokkal, és visszajuttatnak viszonzásul önhöz is új és izgalmas változatokat.

Felhasználó: Köszönöm...

„A szeretet türelmes” (1Kor 13)
Simon András grafikája

Forrás: internet

SZABADÍTS MEG, Ú

Úram, hallod-e a szómat?

Kegyetlenül szenvedek

Önmagamba zártan,

Magam foglyaként.

Csak a saját hangomat hallom,

Már csak önmagam sorsát látom,

És csak a szenvedés kísér utamon.

Úram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg a testemtől, amely csupa vágy, csupa éhség;
amit csak meglát

megszámlálhatatlan szemeivel, amit csak széttárt karjaival
megérinthet avagy átölelhet,

mindazt birtokba szeretné venni, hogy mértéktelen étvágyát
kielégítse.

Úram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg a szívemtől, amelyet duzzadásig feszít a szeretet,
– de amikor úgy

vélem, hogy már határtalanul izzik bennem a szeretet lángja,
akkor veszem észre tehetetlen

dühvel, hogy másokon át is csak önmagamat szeretem.

Úram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg az eszmémtől, amely megmámorosodott
önmagamtól, egyéni

ötleteimtől, új meglátásaimtól, és nem tud párbeszédbe kezdeni
senkivel, mert csak a saját

hangjára figyel fel.

Egyedül unatkozom;

fárasztom, megvetem

és megutálom magam

Mióta rút, szennyes bőrömben fetrengek, mint egy beteg ágya-
nak égető lepedői

között s menekülni szeretnék.

Minden silánynak, csúfnak, fénytelennek látszik...

Mert önmagamon által igazán semmit sem láthatok meg.

Kész vagyok gyűlölni minden embert s az egész világot...

Dacból... mert nem tudok szeretni senkit.

Szeretnék jární, szeretnék útra kelni egy más ország felé...

Tudom, hogy létezik az ÖRÖM: láttam felragyogni mások arcán;

RAM, ÖNMAGAMTÓL

Tudom, hogy csillog a FÉNY: láttam felcsillanni mások szemében.

De még nem szabadulhatok, Úram, mert szeretem, s egyben gyűlölöm börtönömet,

Mert önmagam börtöne vagyok,

S szeretem önmagamat.

Szeretem, Úram, s egyben utálok...

Saját otthonom kapujára nem találok már, Úram.

Megvakultan húzom-vonom magam,

A kezeimmel emelt meredek falakba: határimba ütközöm,

Megsebzem magam,

Fáj ez a seb,

Nagyon fáj, de igazában senki sem tudhatja ezt, mert senki nem tért be hozzám.

Egyedül vagyok, egészen egyedül.

Úram, hallod-e a szómat?

Mutasd meg házad kapuját,

fogj kézen

tárd ki a két szárnyat.

Mutass az Útra,

Az ÖRÖM és a Fényesség ösvényére...

...De...

De, Úram, hallod-e a szómat?

Meghallottam kiáltásodat? Gyermekeim,

És szánlak szívemből.

Már olyan régóta lesem lezárt zsaluidat, nyisd ki, tárd ki azokat:

a Fényem majd

megvilágosít.

Már olyan régóta állok tehetetlen, lelakatolt ajtajaid előtt.

Nyisd ki azokat, s ott találsz a küszöbön.

Várlak és a többiek is várnak,

De neked kell ajtót nyitnod;

Ki kell lépned házad küszöbén.

Miért akarsz önmagad foglya maradni?

Szabad vagy!

Nem Én zártam rád az ajtót,

Így nem is nyithatom azt ki...

Te tartod egyre bereteszelve még mindig...

Mit tenne Jézus?

A médiatörvény körüli vitához – keresztyén nézőpontból

„Aki azt mondja, hogy Őbenne lakozik, annak úgy kell járnia, ahogyan Ő járt.”

Nemrég olvastam Charles M. Sheldon Az Ő nyomdokain, avagy: mit tenne Jézus? című könyvét, amely egy lelkésről, pontosabban az általa indított mozgalomról szól. A mozgalom lényege, hogy résztvevői fogadalmat tesznek: ezentúl úgy élnek mindennapjaikat, hogy minden fontos lépésük előtt felteszik maguknak a kérdést, mit tenne Jézus az ő helyükben, s addig nem lépnek, nem csinálnak semmit, amíg erre a kérdésre legjobb tudásuk, képességeik, tájékozódásuk szerint nem válaszolnak. Így, csakis így cselekszenek, vállalva e döntés minden következményét, természetesen az akár rájuk nézve hátrányosakat is, legyen szó akár magán- vagy közéletbeli konfliktusokról, akár anyagi veszteségekről, tehát bármiről.

A fogadalmat tévők többnyire jó anyagi helyzetben, magas társadalmi állásban lévő emberek voltak, akik a kényelmes, sőt számukra előnyös megalkuvások helyett vállalták munkahelyük, s ezáltal társadalmi státuszuk, anyagi biztonságuk elvesztését is, szembemenve családjuk, azaz feleségük és gyermekeik elvárásaival. Tették súlyát növelni, hogy előre tudták teljes bizonyossággal, hogy mindez így fog történni, ha hűek maradnak Jézushoz. Vállalták tehát a szenvedést, amelyben a keresztyén ember ezért részesül. Vállalták az üldöztetést. A kirekesztést. A testvérekkel, szülőikkel, feleséggel, barátokkal, bárkivel való összetűzést. Mindent.

Most azonban, mivel a sokat vihart kavart médiatörvény kapcsán írok, csupán egyetlen szereplő, vagyis egy lapszerkesztő (és tulajdonos), Edward Norman tetteit mutatom be.

Ez az ember a többiekhez hasonlóan őszinte hittel tette le fogadalmát, vagyis hogy minden tetteben az a kérdés fogja vezényelni: „Mit tenne Jézus az én helyemben?” Ahogy azonban belegondolt tettei esetleges következményeibe, félelemhez hasonló érzés járta át a lelkét. Ám ez nem rettentette el attól, hogy fogadalmához valóban hű legyen.

Első tette az volt, hogy a bokszcímmérkőzésről, amelyhez hasonló eseményekről addig magától értetődően ő is részletes tudósítást közölt, mégpedig címlapon hirdetve – nem adott hírt. Úgy gondolta, hogy ez nem fér össze egy valóban keresztyén lap szellemiségével. A következményeket mindenki könnyedén elképzelheti. Már ezzel az első cselekedettel elvesztette rengeteg addigi előfizetőjét, elvesztette több jól fizető, rendszeres hirdetőjét, az aznapi szám nagy része eladatlan maradt. Alkalmazottai úgy gondolták, hogy a szerkesztő megőrült, s biztosak voltak benne, hogy lapja hamarosan csődbe megy.

A hirdetőik elvesztése azonban nem ingatta meg Edward Normant. Átvizsgálva addig közölt hirdetéseit, arra a következtetésre jutott, hogy közülük többnek a szolgáltatásait, termékeit Jézus biztos, hogy amúgy sem reklámozta volna, semmi pénzért. Figyelem, a könyv eseményei a 19. század végén játszódtak, és „csupán” a szeszes italokról, továbbá a cigarettákat reklámozó hirdetésekről beszélek – igaz, egy olyan városban, ahol jelentős problémát jelentett az alkoholizmus, de továbbgondolhatjuk mindannyian: ma milyen hirdetéseket venne ki ez a szerkesztő, átgondolva Jézus véleményét minderről?

És ez még csak a kezdete volt a lap általa kítésének.

Edward Norman fogadalmáig a Raymondi Híradó egyike volt a vasárnap is megjelenő hírlapoknak, s a vasárnapi szám különösen jól jövedelmezett, hiszen az egyoldalas, rövid vallási – és szépirodalmi rovat után harminc-egyven oldalon keresztül sport, színház, pletyka- és divatcikkeket – mai szóval: bulvárhíreket – közöltek, s ezek olvasását mind az egyháztagok, mind a kívülállók örömmel fogadták vasárnapi unaloműzésnek. Sokan olyanok is megvásárolták ezt a számot, akik a hét többi napján nem vették a lapot, s értelemszerűen a hirdetési tarifái is magasabbak voltak a vasárnapi magazinkiadásnak. Most azonban Norman feltette magának a kérdést: mit tenne Jézus? Ha lapszerkesztő lenne, ilyen olvasmányokkal látná el vevőit a hét azon napján, amelyet az Úrnak kellene szentelnünk? Egyáltalán, a jövedelmezéstől függetlenül, kiadna-e Jézus vasárnapi számot? Nem folytatom. Norman irgalmatlan

veszteségei ellenére végigvitte új programját, és társaival együtt gyökeresen átalakította városának életét.

Valószínűleg nem várható el reálisan minden lapszerkesztőtől, főleg profitorientált világunkban, hogy hasonló módon alakítsa át újságjának szellemiségét – főleg, ha nem keresztyén. Realistán szemlélve a társadalom egészséges önszabályozása sem várható el – főleg a jelenlegi mentális állapotának figyelembevételével. Nyilvánvalóan nem lehet minden kisgyermekes családban elérni, hogy ne legyen televízió, ahogy például nálunk nincs, s ilyen módon magától értetődően csak azokkal a tartalmakkal találkozik gyermekünk, amelyeket mi kiválasztunk, felkínálunk neki, fogyaszthatóknak, sőt: hasznosnak ítélve azt, valóban nem mentesen egyfajta értékítélettől, értékszemlélettől. (Itt természetesen nem beszélünk, nem beszélhetünk, de nem is akarunk beszélni értéksemleges nevelésről,

ahogyan az manapság divatos, s még az oktatásban, a törvényi szabályozásban is megjelenő szemlélet.)

Abban azonban egészen biztos vagyok, hogy a keresztyén embereknek nem csupán azt kell vizsgálniuk a médiatörvény kapcsán, hogy jogi szempontból és a manapság szintén divatos „politikai korrektség” szempontjából hogyan értékelhető ez a kérdéses szabályozás, hogy vajon valóban hasonlít-e más európai uniós tagállamok hasonló jogszabályaihoz, hanem legalább ennyire azt is, hogy hogyan kell cselekednie egy keresztyén vezetőnek a médiával kapcsolatban – a fenti realitásokból kiindulva.

Mit tenne mondjuk Jézus, ha neki kellene meghozni ehhez hasonló döntéseket, látva azt, hogy a média mennyit mérgezett az elmúlt évtizedekben.

Nem csak azokra az időkre gondolok, amikor az állampárt szócsöveként hazudtak éjjel, nappal és minden hullámhosszon, sőt, főleg nem ezekre – bár a személyek egyezése az akkori irányítók, döntéshozók és a mai véleményformálók (tiltakozók?) között nem egyszer szembetűnő –, hanem elsősorban a liberalizmus évtizedeire. Az elmúlt két évtizedre tehát, amikor csak arra hívták fel az emberek figyelmét, ami bulvár, ami szenzáció, amikor senkiből csináltak médiaszárt, csillogot, s nem csak a szerencsétlen időleges sztárocskát becsapva, átvérve ezzel a szerkesztők, tulajdonosok öns céljai miatt, hanem felborítva egy egész nemzet helyes értékítéletét, példaképeiről korábban vallott nézeteit.

A különböző népszerű műsorok, sorozatok, valóságshow-k erkölcsi és családdromboló hatásairól részletesen nem is szólok, hiszen számtalan szociológus, teológus és tanár megtette ezt már a szükséges helyeken, megjegyzem, sajnos hiába.

Mit tenne Jézus? Miképpen szabályozná a médiát egy olyan társadalomban, ahol a fogyasztói gondolkodás az első, s minden látszik, csak a fenntartható fejlődés nem? Ahol a közérdek fogalma megszűnt, csak az egyén számít? Ahol a gyermekek több mint ötven százaléka házasságon kívül születik – ha egyáltalán megszületik –, ahol a gyermekkori, iskoláskori agresszivitás példáival szembe-sülünk nap mint nap, kimutathatóan jelentős részben a közmédia, televíziók hatására...? Ahol a televíziók nyilvánvaló devianciákat kínálnak fel követendő normaként a fiatalok számára, akiknek jelentős része már nem a családi mintákat követi, hiszen családjaja nem működik, szétesett?

Vajon a keresztyén vezetőnek a fentiek fényében, nemzetének mostani állapotában kötelessége-e egy olyan médiaszabályozást megalkotni, s persze érvényesíteni, amely megpróbálja gyermekeink s a család, valamint az emberi méltóság megfelelő védelmét kellő szinten és módon biztosítani?

A Sátán erői most félnek. Összefognak és tiltakoznak. Másokat megtévesztve, félretájékoztatva, gyűlöletet szítva. Úgy, ahogyan talán csak a kettős állampolgárságról szóló, szégyenletes kimenetelű népszavazás idején láthattuk utoljára. Aggódnak, hiszen úgy tűnik, hatalmuk, befolyásuk egyre fogy.

Mi ellenben reménykedhetünk. Ha e törvény eléri valós célját, s emellett az oktatásban megvalósulhat végre az iskolai kötelező hit- és erkölcsstan bevezetése, akkor talán valójában tanúi lehetünk hazánk látványos újjászületésének, megerősödésének. Azt hiszem, ezért mindannyiunknak tennünk és persze imádkoznunk kell.

Hogy megmutathassuk végre, mi is a valódi, többségi akarat.

Dr. Kékesi Raymund

Kedves Gyerekek!

Mindannyian megtapasztaljuk nap mint nap Isten szeretetét, gondoskodását. A Bibliában is számos történet van erről. Ezen az oldalon most olyan feladatokat találtok, amiken keresztül elgondolkodhattok, Ti kinek szerezhettek örömet egy kis odafigyeléssel, gondoskodással.

Szeretettel: **Zsó néni**

1. Bibliai csemege – Állítsd össze a receptet az alábbi igeversék alapján!

1. 30 dkg 1Móz. 18,8 (az első ennivaló)
2. 15 dkg Bír. 14,18
3. 6 db Jób 39,14 (a Károli fordításban a 17. vers)
4. 1 késhegynyi 3Móz. 2,13
5. 10 dkg 1Móz. 30,37 (a közepén megnevezett fa gyümölcse)
6. 20 dkg Náh. 3,12 (vagy ehelyett bármilyen szárított gyümölcs, pl. aszalt szilva)
7. 20 dkg 1Sám. 30,12 (a második gyümölcs, mazsolával helyettesíthető)
8. 30 dkg 2Kir. 4,41
9. 2 kávéskanál Gal. 5,9
10. fél kávéskanál Péld. 7,17 (a harmadik)

A csemege elkészítése

- Kezdd azzal, hogy az igehelyekhez beírod a hozzávalókat!
- Az elsőhöz add hozzá a másodikat, majd tedd hozzá a harmadik sárgáit és a negyediket. Keverd jól össze.
- Az ötödiket és a hatodikat vagdald kis darabokra, és a hetedikkel együtt keverd a masszába.
- A kilencediket helyettesítsd sütőporral, vegyítsd össze a tizedikkel, és tedd a megszitált nyolcadikba.
- Óvatosan töltsd a masszába, és kavard, míg sima tésztát nem kapsz.
- Verd fel a harmadik fehérjét, és vigyázva keverd a tésztához.
- Kenj ki egy tepsit az első hozzávalóval, vagy béleld ki sütőpapírral, öntsd bele a tésztát, és süsd meleg, de nem túl forró sütőben kb. másfél óráig. A sütő ajtaját ne nyitogasd sűrűn, de

2. Színezd ki a képet! Tudod-e, hogy kit ábrázol és hogyan gondoskodott róla Isten? (Történetét olvasd el az 1.Királyok 17. fejezetében.)

vigyázz, hogy a tészta meg ne égjen. (Jó irányadó lesz az 1Kor. 12,17-ben utolsóként említett érzékszerved.)

Néhány gondolat:

- Sütni fiúknak is szabad!
- A munkához kérheted felnőtt segítségét.
- A sütőt melegítsétek be előre, hogy mire a massa elkészül, a sütő is forró legyen. Ha hideg sütőbe teszed, nem fog sikerülni.
- Miközben készíted, gondold ki, kinek adsz belőle kóstolót ajándékként, szereteted jeléül.

NAGYHETI ELŐKÉSZÍTŐ ALKALMAK

Április 18–21-ig, hétfőtől csütörtökig
minden este 6 órakor

NAGYHÉT–HÚSVÉT–PÜNKÖSD ünnepi ISTENTISZTELETI REND

Április 22., Nagypéntek

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
este 6 óra úrvacsorás istentisztelet

Április 24., Húsvétvasárnap

reggel 8 óra úrvacsorás istentisztelet
de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
du. 5 óra úrvacsorás istentisztelet

Április 25., Húsvéthétfő

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet

Június 2., Mennybemenetel ünnepe

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
este 6 óra úrvacsorás istentisztelet

Június 12., PüNKÖSDVASÁRnap

reggel 8 óra úrvacsorás istentisztelet
de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
du. 5 óra úrvacsorás istentisztelet

Június 13., PüNKÖSDhétfő

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi biblióra** minden hó 2. keddjén du. 6 órakor
- **Páros kör** minden hó 3. péntekjén du. 6–8 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Baba-mama kör** minden hó 1. és 3. csütörtökjén de. 1/2 10–1/2 12 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Női imakör:** minden hó 2. péntekjén du. 1/2 7–8 óráig.
- **Női kör** minden hó 2. szombatján du. 4–6 óráig
- **Párapóló tanfolyam** minden hó 1. hétfőjén du. 6 órakor
- **Skót Misszió** (VI. ker., Vörösmarty u. 51.) szerdán du. 3 órakor biblióra

FELNÓTT KONRIRMÁCIÓ
Március 27. vasárnap de. 10 óra

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: gyermek-istentisztelet
5 korcsoportban
1. csoport 3–5 évesek,
2. csoport 5–7 évesek,
3. csoport I–II. osztály,
4. csoport III–IV. osztály
5. csoport V–VI. osztály
gyermekmegőrző szolgálat:
3 éves korig

Kedd de. 10 óra: biblióra

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
este 1/2 7 óra: TIMÓTHEUS
ifjúsági kör (20 éves kortól)

Csütörtök du. 3 óra: gyülekezeti biblióra
du. 5 óra: DÁNIEL ifjúsági kör
(16–20 éveseknek torony földszint)
du. 1/2 5 óra: MOSOLY ifjúsági kör
(14–17 éveseknek, torony I. emelet)
du. 6 óra: konfirmáltak ifjúsági köre
du. 1/2 7 óra: felnőtt ifjúsági kör

Minden hónap utolsó hetében, szerdán,
du. 6 órakor összehívott közös biblióra
Minden hónap első vasárnapján
du. 5 órakor zenés áhítat

Minden hónap harmadik vasárnapján
du. 5 órakor ifjúsági istentisztelet
Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi órák
hét közben korcsoportok szerint
Énekkari próba
Hétfő du. 6 óra és vasárnap de. 9 óra

FIATALOK KONFIRMÁCIÓJA
HITVALLÁS ÉS FOGADALOMTÉTEL
Május 22. vasárnap de. 10 óra

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • Tel.: 342-7311
e-mail: hivatal@fasor.hu • weboldal: www.fasor.hu